

3 / 2025 Maj/Czerwiec

The Herald

Zwiastun Królestwa Chrystusowego

Izrael w rozkwicie w 77. rocznicę powstania

Sąd nad Amalekiem i innymi • Rozszerzenie granic Izraela

Dostępne możliwości • Powrót rozproszonej resztki

Wprowadzenie Nowego Przymierza w Izraelu

Izrael wkracza do Królestwa Bożego

Izrael, Boże Dziedzictwo • Uświęcenie Izraela

The Herald

Zwiastun Królestwa Chrystusowego

Nasze wydawnictwo oddaje corocznie w ręce czytelnika wiele stron treści do duchowych rozważań i studiów, dotyczących różnorodnej problematyki. Każdy numer publikowany jest co dwa miesiące przez:

Pastoral Bible Institute
1618 20th Street NE
Auburn, WA 98002

Telefon: (w USA) 1-888-7-THE-PBI
Adres e-mail: ThePBI@comcast.net
www.herald-magazine.com

Komitet Redakcyjny

Wydawnictwo niniejsze nadzorowane jest przez pięcioosobowy Komitet Redakcyjny, który większością przynajmniej trzech głosów zatwierdził do druku każdy z artykułów publikowanych na naszych łamach. Komitet Redakcyjny ponosi odpowiedzialność za opublikowane artykuły; jednakże nie utożsamia się z każdym poglądem w nich zawartym. Obecnie, Wydawcami są: Len Griebs, Todd Alexander, James Parkinson, David Rice oraz Tom Ruggirello.

Czasopismo i jego misja

Założony w 1918 roku, Pastoral Bible Institute, Inc. za swój cel obrał rozpowszechnianie wiedzy chrześcijańskiej. Czasopismo przez niego wydawane, *The Herald – Zwiastun Królestwa Chrystusowego*,

usiłnie pragnie bronić jedynej prawdziwej podstawy nadziei chrześcijańskiej, tak powszechnie obecnie odrzucanej – odkupienia przez drogocenną krew (1 Piotra 1:19) „człowieka Chrystusa Jezusa, który siebie samego złożył jako okup [równoważną cenę] za wszystkich” (1 Tym. 2:5-6).

Budując więc na tym pewnym fundamencie, ze złota, srebra i drogich kamieni Słowa Bożego (1 Kor. 3:11-15; 2 Piotra 1:5-11), jego dalszą misją jest, aby „zrozumieć (...) pojmowanie tajemnicy Chrystusowej, która nie była znana synom ludzkim w dawnych pokoleniach, a teraz została przez ducha objawiona (...) Aby teraz nadziemskie władze i zwierzchności w okręgach niebieskich poznały przez Kościół różnorodną mądrość Bożą, według odwiecznego postanowienia, które wykonał w Chrystusie Jezusie, Panu naszym (Efezj. 3:4-11).

Czasopismo to nie jest związane z jakąkolwiek partią, kościołem czy nauką ludzką, lecz stara się ze wszech miar pełnić wolę Bożą wyrażoną przez Chrystusa Jezusa, według słów Pisma Świętego. Śmiało pragnie głosić wszelkie słowa Pana, zgodnie z Boską wolą, w miarę naszego zrozumienia. Nie prezentuje dogmatycznego punktu widzenia, lecz jest pewne tego, co głosi, krocząc z wiarą w niezawodne obietnice Boże.

Prowadzona przez nas działalność zorganizowana jest w Wydawnictwo, aby móc pełnić naszą służbę. Wszelkie decyzje odnośnie tego, co będzie publikowane lub nie, podejmujemy starając się być w zgodzie z nauką Pisma Świętego, dla zbudowania Ludu Bożego w łasce i poznaniu.

Tym samym, nie tylko że zachęcamy, lecz nawet naciskamy na naszych Czytelników, aby sprawdzali wszelkie odczytane tezy i poglądy za pomocą bezbłędnego Słowa Bożego, do którego i my bezustannie się odnosimy, aby móc sprostować tej ocenie.

Informacja od Wydawcy – prenumerata w roku 2025

Koszt rocznej prenumeraty czasopisma „The Herald” (6 numerów) w roku 2025 wynosi: 60 zł, plus koszt przesyłki i opakowania.

Cena pojedynczego numeru wynosi: 10 zł.

Oplaty z tytułu prenumeraty uprzejmie prosimy wносить na konto bankowe Zrzeszenia (zob. ramka poniżej) z adnotacją „Prenumerata Herald” oraz podaniem dokładnego adresu wysyłki i ilości zamawianych egzemplarzy.

Ze względu na dość znaczne koszty wysyłki i opakowania będziemy wdzięczni Czytelnikom za dokonywanie zamówień zbiorowych (wysyłanych pod jeden adres), jak również za wszelkie dobrowolne wpłaty przeznaczone na ten cel.

Wydawca edycji polskiej:

ZRZESZENIE WOLNYCH BADACZY PISMA ŚWIĘTEGO W POLSCE

Adres Redakcji: Redakcja „Na Straży”, ul. Nad Serafą 27, 30-864 Kraków, tel. +48 885 371 885

e-mail: nastrazy@nastrazy.pl, wydanie internetowe: www.nastrazy.pl, Redaktor Naczelny: Walenty Bywalec

Konto bankowe: Krakowski Bank Spółdzielczy nr 70 85910007 0021 0045 0544 0001

Nakład: 300 egzemplarzy. Druk: Machina Druku Sp. z o.o., ul. Kociewska 26F, 87-100 Toruń

Na początku

W naszym wydaniu *The Herald* z maja/czerwca 2020 roku przedstawiliśmy siedem etapów odbudowy Izraela, która trwa od 1878 roku i została opisana w Księdze Ezechiela 37, w proroctwie o dolinie suchych kości. Poruszyliśmy w nim kwestię wypełniania się prorocstw od 1878 do 2020 roku oraz zamieściliśmy rozkładaną oś czasu.

Pięć lat później Izrael umocnił swoją pozycję wśród narodów jako potęga gospodarcza, rolnicza i militarna. Mimo to wielu Izraelczyków wciąż nie uznaje Boga za źródło swoich błogosławieństw.

Izajasz i Micheasz prorokowali, że w Królestwie Izrael zostanie postawiony na szczycie gór (narodów). Szczegółowo opisali, w jaki sposób słowo Boże z Jerozolimy będzie szerzone wśród całej ludzkości. W niniejszym numerze przyglądamy się fragmentom Pisma Świętego, które ukazują wydarzenia zachodzące w Izraelu od dnia dzisiejszego aż po chwalebną przyszłość.

Artykuł „**Sąd nad Amalekiem i innymi**” bada pochodzenie współczesnych wrogów Izraela. Skąd wzięli się Filistyni? Czy wciąż istnieją Amalekici? Czy Haman był Amalekitą? W artykule poruszono również kwestie dotyczące tych, którzy pragną zniszczyć Izrael.

Artykuł „**Rozszerzenie granic Izraela**” zawiera przegląd wersetów określających granice tego kraju. Czy Gaza ma jakieś znaczenie? Czy Izrael przejmie Judeę i Samarię? Jak przebieg granic Izraela może wpłynąć na Jordanię i Liban? W jaki sposób ziemia pomieści duży napływ żydowskich imigrantów?

Artykuł „**Dostępne możliwości**” rozważa alternatywne możliwości dotyczące przebiegu granic Izraela. Analizowane łącznie, te dwa artykuły dostarczają wnikliwego, biblijnego spojrzenia na bieżące wydarzenia.

Artykuł „**Powrót rozproszonej resztki**” analizuje cztery scenariusze wypełnienia słów zawartych w Księdze Izajasza 11:11-12. Autor sugeruje, że Jahwe działa stopniowo, umożliwiając Żydom okazanie posłuszeństwa Jego wezwaniu i powrót zgodny z ich wiarą. Czym jest przepowiedziana „chorągiew dla narodów”?

Artykuł „**Wprowadzanie Nowego Przymierza w Izraelu**” analizuje praktyczne aspekty przygotowań, które podejmuje Bóg, aby Izrael mógł przyjąć Nowe Przymierze, oraz wskazuje na powody, dla których Izrael wciąż nie jest gotowy. Jaką rolę odegrają Starożytni Święci oraz biblijni syjonisci?

Z kolei artykuł „**Izrael wkracza do Królestwa**

Bożego” bada proroctwa i obrazy związane z ustanowieniem Królestwa w Izraelu.

Artykuł „**Izrael, dziedzictwo Boże**” podejmuje analizę fragmentu Izajasza 19:21-25, ukazując znaczenie Izraela jako Bożego dziedzictwa. Bóg zaprosi cały świat do umiłowania Izraela i radowania się z nim poprzez Chrystusa, Kościół oraz Starożytnych Świętych.

Artykuł „**Uświęcenie Izraela**” ukazuje, w jaki sposób Bóg – bez ich świadomości – oddziela Izrael od reszty świata w swoim świętym celu. Jakie różnice występują między Bożym działaniem w Izraelu a Jego uświęceniem Kościoła Wieku Ewangelii? Poniżej przedstawiamy biblijne obietnice oraz dowody w tej kwestii. Niech Wasza wiara zostanie umocniona, gdy modlimy się o pokój dla Izraela.

Maj / Czerwiec 2025

Sąd nad Amalekiem i innymi 4

Starożytne wyroki.

Rozszerzenie granic Izraela 6

Ostatnie wydarzenia.

Dostępne możliwości 9

Z drugiej strony.

Powrót rozproszonej resztki 12

Złoty wiek zwiastowany przez proroctwa.

Wprowadzenie Nowego Przymierza w Izraelu 15

Przymierze, które nadejdzie.

Izrael wkracza do Królestwa Bożego 18

Deszcz padający na trawę.

Izrael, Boże Dziedzictwo 21

Wybrany Naród.

Uświęcenie Izraela 24

Przygotowanie do Królestwa.

Sąd nad Amalekiem i innymi

„PAN powiedział do Mojżesza: »[...] Oto Ja wymażuję pod niebem wszelkie wspomnienie po Amalekitach!«. [...] »PAN przysiągł na swój tron! Po wieczne czasy, w imię PANA, wojna Amalekitom!« — 2 Mojż. 17:14-16 (EP).

Amalekici i Filistyni

Amalek („mieszkaniec doliny”, według *Słownika biblijnego Smitha*) był synem nałożnicy oraz wnukiem Ezawa (1 Mojż. 36:10-12).

Jego potomkowie zajmowali się hodowlą owiec i bydła na pustyni Synaj. Gdy izraelscy uchodźcy opuścili Egipt, Amalekici zastawili na nich zasadzkę, jednak zostali pokonani. W wyniku tego Jahwe poprzysiągł im zagładę (2 Mojż. 17:8-16). Potęgą Amalekitów została później złamana przez króla Saula, który jednak, nie przestrzegając Bożego rozkazu, oszczędził ich króla Agaga oraz najlepsze stada (1 Sam. 15).

Wiek później nieposłuszeństwo Saula przyniosło zgubne skutki dla Izraelitów, gdy Haman Agagita (prawdopodobnie potomek amalekickiego króla Agaga¹) usiłował nakłonić Persów do zniszczenia wszystkich Żydów, co zostało opisane w Księdze Estery. Dziś nie jesteśmy w stanie zidentyfikować ludu Amalekitów.

Filistyni („imigranci”, według *Słownika biblijnego Smitha*)² mają inną historię. Istnieli już w czasach Abrahama (1 Mojż. 21:32-34, 26:1). Prorok Amos łączy Filistynów z regionem Kaftor, co najprawdopodobniej odnosi się do Krety (Amos 9:7). Jeremiasz również odnosi się do Filistynów jako do „resztki z wyspy Kaftor” (Jer. 47:4).

Te informacje są zgodne z dowodami archeologicznymi, które sugerują, że Filistyni byli częścią Ludów

Morza³. Istnieje prawdopodobieństwo, że po erupcjach wulkanicznych na Santorini, które miały miejsce w czasach Eksodusu i przyczyniły się do upadku cywilizacji minojskiej na Krecie, do Filistei przybyło jeszcze więcej przedstawicieli tych ludów.

Imigranci filistyńscy stanowili stałe zagrożenie dla Izraela zarówno za czasów sędziów, jak i królów izraelskich. W późniejszych latach ich potęgę złamał Hiskiasz (2 Król. 18:8). Niewielu Arabów zamieszkujących obecnie te tereny, jeśli w ogóle, może odnaleźć w swojej historii korzenie sięgające Filistynów lub Amalekitów.

Współczesna Strefa Gazy

Imperium Osmańskie (tureckie) stłumiło chrześcijańską rewoltę na Półwyspie Bałkańskim w 1875 roku, jednak w październiku tego samego roku ogłosiło bankructwo. W rezultacie w 1878 roku Pasza, z niechęcią, zgodził się na sprzedaż ziemi w Palestynie, na co nalegał

3 CLINE, ERIC H., 1177 B.C.: *The year civilization collapsed*. Princeton University Press, 2014. Książka Cline’a to wszechstronny przegląd schyłku późnej epoki brązu oraz roli Ludów Morza. Autor przedstawia Filistynów jako jedną z grup tych najeźdźców, opierając się zarówno na dowodach archeologicznych, jak i tekstowych. Na stronach 23-26 omawia dowody, które potwierdzają, że Filistyni byli jedną z grup Ludów Morza, przywołując inskrypcje z Medinet Habu. Natomiast na stronach 61-65 Cline analizuje wyniki badań filistyńskich stanowisk archeologicznych, w tym charakterystyczne style garncarskie, które łączą tę grupę z Morzem Egejskim.

YASUR-LANDAU, ASSAF. *Philistines and Aegean Migration at the End of the Late Bronze Age*. Cambridge University Press, 2010. Książka ta zgłębia archeologiczne dowody dotyczące pochodzenia Filistynów, łącząc ich kulturę materialną ze światem egejskim i potwierdzając ich identyfikację jako grupy ludów morskich. Na stronach 35-70 autor omawia dowody archeologiczne z filistyńskich stanowisk, koncentrując się na ceramice, architekturze oraz innych elementach kulturowych, które wskazują na powiązania z Morzem Egejskim. Na stronach 191-221 Yasur-Landau analizuje dowody dotyczące filistyńskich wzorców migracji i osadnictwa, łącząc je z szerszym kontekstem Ludów Morza. Na stronach 317-347 autor podsumowuje swoje argumenty, dochodząc do wniosku, że Filistyni byli prawdopodobnie częścią egejskich migracji, które przyczyniły się do upadku późnej epoki brązu.

¹ Księga Estery 3:1, 3:10, 8:5 oraz 9:24 zawiera stwierdzenie, że Haman był „Agagitą”, co sugeruje, iż mógł być potomkiem króla Agaga, Amalekity. Choć to pochodzenie nie zostało ostatecznie potwierdzone w Piśmie Świętym, jest ono powszechnie akceptowane w tradycji żydowskiej i wzbogaca historię Purim o dodatkową warstwę znaczeniową. Talmud w Traktacie Megillah 13a wskazuje, że Haman był rzeczywiście potomkiem Agaga, króla Amalekitów, co łączy jego rodowód z biblijną opowieścią o Saulu, który oszczędził Agaga (1 Sam. 15). Zobacz: www.sefaria.org/Megillah.13a?lang=bi.

² *Słownik biblijny Smitha* wskazuje, że pochodzenie słowa „Filistyni” jest niepewne, jednak najprawdopodobniej ma ono związek z hebrajskim terminem „Peleseth”, który oznacza „imigrantów” lub „obcych”.

brytyjski premier Benjamin Disraeli. Żydzi nabyli tereny w pobliżu rzeki Jarkon, a 3 listopada 1878 roku europejscy Żydzi przybyli w rejon, który miał być znany jako Petach Tikwa. Malaria wkrótce wyludniła miasto, aż do momentu, gdy działania mające na celu ograniczenie liczby komarów umożliwiły ich powrót. Dziś Petach Tikwa jest piątym co do wielkości miastem w Izraelu.

W kolejnych latach Żydzi zakupili więcej ziemi wzdłuż północnego wybrzeża, na równinie Esdrelon (znanej także jako Dolina Jezreel – przyp. tłum.) oraz dalej na północ po bliższej stronie rzeki Jordan, a także niewielkie obszary w pobliżu Jerozolimy i Beer Szeby. Uciekając przed pogromami w Europie Wschodniej, kolejni Żydzi przybywali, aby pracować na nowo nabytych terenach. Przywieźli ze sobą technologię i dobrze im się powodziło.

Niektóre kraje arabskie obawiały się powrotu Żydów, co zapoczątkowało wyścig o to, czy Egipcjanie i Arabowie zdolają zasiedlić te ziemie szybciej, niż ludność żydowska z całego świata będzie mogła dokonać *aliji*, czyli „wstąpić” do Izraela. To, co dotychczas było głównie opustoszałą ziemią, zaczęło być postrzegane przez Arabów jako polityczna nagroda. Rozpoczęły się okresowe wojny, mające na celu nie tylko odebranie ziemi zakupionej przez Żydów, ale także zepchnięcie ich do morza, co stanowiło kolejną formę ludobójstwa.

Jednak Jahwe powiedział: „Zaszczepię ich na ich ziemi; i nikt ich już nie wyrwie z ich ziemi, którą im dałem – mówi Pan, twój Bóg” (Amos 9:15). Izrael zawsze będzie istnieć od rzeki do morza.

Czasy najdawniejsze i obecne

Ten, który stworzył Ziemię, ma moc obdarzenia nią, kogo tylko zechce. Cztery tysiąclecia temu Bóg złożył obietnicę ziemi „od rzeki egipskiej [prawdopodobnie Wadi al-Arisz] aż do wielkiej rzeki Eufrat”, choć nie wcześniej niż „dopełni się wina Amorytów” (1 Mojż. 15:16-21).

Cztery wieki później tabliczki El-Amarna (opisujące korespondencję dyplomatyczną – przyp. tłum.) między Palestyną a Egiptem sugerują, że ich nieprawość się dopełniła. „Oczywiste jest, że Syria i Palestyna kipiały od wewnętrznych intryg i były atakowane z zewnątrz” (FINEGAN, JACK. *Light from the ancient past: The archaeological background of Judaism and Christianity*. Wyd. 2, Princeton University Press, 1959, strona 109). W XIV wieku p.n.e. ziemię najechali „Habiru” (Hebrajczycy).

Bóg oznajmił: „Anioł mój pójdzie przed tobą i zaprowadzi cię do Amorejczyków [...] i wypię ich. Nie kłaniaj się ich bogom ani im nie służ. Nie czyn tak jak oni [...]. Ustanowię też granicę twoją od Morza

Czerwonego [Zatoka Akaba] do Morza Filistyńczyków [Śródziemnego] i od pustyni [Synaj i Negew] aż do Rzeki [Eufrat], [...]. Nie zawieraj przymierza ani z nimi, ani z ich bogami” (2 Mojż. 23:20-33). Izrael został jednak podstępem doprowadzony do zawarcia przymierza z Gibeonitami. Mimo to przez wieki dotrzymywał tego przymierza (Joz. 9).

W 1948 roku, gdy Izrael ogłosił niepodległość, Jordania wezwała Arabów zamieszkujących te tereny do schronienia się w Jordanii, aż do momentu, gdy uda się wypędzić wszystkich Żydów do morza. Wycofujący się Arabowie mieli później wrócić na swoje ziemie i zająć tereny Żydów. Izrael jasno dał do zrozumienia tym Arabom, którzy pozostali w kraju, że zachowają swoje ziemie, natomiast ci, którzy je opuszczają, stracą do nich prawo. Izrael dotrzymał swojej obietnicy, podczas gdy Jordania nie była w stanie tego uczynić.

Kiedy Hitler doszedł do władzy w Niemczech w 1933 roku, zaczął wywierać presję na Żydów, aby opuścili kraj. Pewien Izraelczyk opowiedział autorowi tego tekstu, że policjant potajemnie ostrzegł jego ojca, ponieważ jego żona była zaangażowana w działalność polityczną. Rodzina zabrała ze sobą, co mogła, i ostatecznie osiedliła się w Palestynie. Wielki Mufti Jerozolimy obawiał się napływu Żydów i przekonał Hitlera do rozpoczęcia „ostatecznego rozwiązania”.

Postronny obserwator może się zastanawiać: kto stosuje nienawiść rasową? Kto jest bardziej bezpieczny? Arab spacerujący po Tel Awiwie, czy Żyd spacerujący po Ramallah („wzgórzach Allaha”)? Arabscy muzułmanie i chrześcijanie swobodnie poruszają się po ulicach izraelskich miast. Żydzi i Arabowie współpracują w firmach oraz szpitalach. Szpital Hadassa jest znany z tego, że zapewnia opiekę nawet arabskim muzułmanom, którzy żywią wrogość wobec Izraela. Obecnie wydaje się, że Izrael wciąż przestrzega przymierza zawartego w Gibeonie.

Bądź błogosławiony lub przeklęty

„I rzekł Wiekuisty do Abrama: [...] uczynię cię wielkim narodem i pobłogosławię ci i wywyższę imię twoje i będziesz błogosławieństwem. I będę błogosławił błogosławiącym tobie, a przeklinającego cię przeklnę i błogosławione będą tobą wszystkie rodziny ziemi” (1 Mojż. 12:1-3, *Pięcioksiąg Mojżesza dla Żydów-Polaków*, tłum. Daniel Neufeld). Błogosławieństwo przeszło na Izaaka i Jakuba, a ostatecznie trafi do ich potomków za sprawą Jezusa.

Kiedy ludzie błogosławili Żydów, doświadczali pozytywnych wydarzeń. W 1917 roku Wielka Brytania ogłosiła Deklarację Balfoura, wspierającą utworzenie

ojczyzny dla Żydów w Palestynie. W następnym roku kraj ten znalazł się po zwycięskiej stronie I wojny światowej. W latach trzydziestych hitlerowskie Niemcy przekłęły Żydów. W 1945 roku Niemcy przegrały II wojnę światową.

Jak Gibeon czy jak Amalek?

Ostatnio narody i organizacje stają przed dylematem: czy błogosławić Izrael, przeklinać go, czy może zachować wobec niego dystans.

Syn współzałożyciela Hamasu przeszedł na chrześcijaństwo i twierdzi, że Hamas dąży do unicestwienia całej populacji Żydów, aby zbudować państwo islamskie. Atak Hamasu na Izrael ze Strefy Gazy w 2023 r. miał miejsce 7 października, w dniu urodzin Władimira Putina⁴. „Syn Hamasu” twierdzi, że „nie ma szans na pokój z Hamasem. Hamas musi zostać zniszczony. Właśnie

⁴ „Son of Hamas”: www.youtube.com/watch?v=pjOEJumoABg, www.youtube.com/watch?v=9ndDBMHJlh4.

tak. Nie ma innej opcji”.

Dziś narody stają przed wyborem: czy chcą traktować Izrael z życzliwością, czy też przyłączyć się do wysiłków zmierzających do jego zniszczenia. Wśród zainteresowanych znajdują się Iran, Rosja, Armenia oraz (kaukaska) Gruzja, a także narody afrykańskie, germańskie, słowiańskie i tureckie. Inne, takie jak kraje arabskie, Europa Zachodnia oraz obie Ameryki, również nie pozostają obojętne.

Jako sposób na osiągnięcie pokoju między arabskimi imigrantami a obiecany nasieniem Izraela proponuje się rozwiązanie dwupaństwowe, które stanowi bardziej subtelną formę agresji wobec przywróconego narodu Izraela. Jeśli przywódcy Izraela dadzą się zwieść temu politycznemu „koniowi trojańskiemu”, mogą pójść w ślady nieposłuszeństwa króla Saula. Naszym zdaniem Bóg na to nie pozwoli. Musimy czujnie obserwować sytuację.

— Jim Parkinson —

Ostatnie wydarzenia

Rozszerzenie granic Izraela

„W dniu tym zawarł Pan przymierze z Abramem, mówiąc: Potomstwu twemu daję tę ziemię, od rzeki egipskiej aż do wielkiej rzeki Eufrat” — 1 Mojż. 15:18.

Rzeka Eufrat ma długość 2800 km i tworzy łuk w kierunku południowo-wschodnim, rozciągając się od około 563 km na północ od Izraela do około 1500 km na wschód. Jej źródło znajduje się w Turcji, a ujście w Zatoce Perskiej.

Warto zwrócić uwagę na granicę Ziemi Obiecanej, którą Bóg obiecał Abrahamowi, określoną jako „od rzeki egipskiej aż do wielkiej rzeki Eufrat”. W Piśmie Świętym granica ta jest dość niejasna, a jej lokalizacja znacząco wpływa na rozmiar terytorium, które Bóg obiecał Abrahamowi. Jeśli umieścimy tę granicę dokładnie na północny wschód lub na wschód od rzeki Eufrat, zauważymy, że Boża obietnica wiązała się z istotnym poszerzeniem granic Izraela.

Bieżące wydarzenia

Od marca 2025 roku świat obserwuje bezprecedensową zmianę geopolityczną w regionie Bliskiego Wschodu. Izrael zyskuje na znaczeniu wśród swoich

sąsiadów, podczas gdy każdy naród, który stawia mu opór, boryka się z kryzysem.

W wyniku ostatnich ataków na północną i zachodnią granicę Izraela ten niewielki naród podjął działania wojskowe przeciwko swoim okolicznym wrogom w Gazie i Libanie, a także wobec dalej położonych państw, takich jak Syria, Iran i Jemen, które udzielają im wsparcia. Szokujący sukces oraz błyskawiczne działania izraelskich sił zbrojnych skłaniają nas do refleksji nad pismami w poszukiwaniu zapowiedzi Bożych planów. Czy Bóg przygotowuje ekspansję granic Izraela poprzez zmiany geopolityczne? Uważamy, że tak.

Prorok Micheasz opisuje ziemię obiecaną potomstwu Abrahama. „Nadejdzie dzień [...], gdy twoja granica się rozszerzy” (Mich. 7:11). Boża obietnica złożona Abrahamowi oraz powyższa wskazówka dotycząca rozszerzenia Ziemi Obiecanej pomagają nam w badaniu pozostałych prorocत्व związanych z ekspansją Izraela na północ i na wschód.

Na Północ

„Sprowadzę ich z powrotem z ziemi egipskiej i zgromadzę ich z Asyrii. Sprowadzę ich do ziemi **Gilead** i do **Libanu**, lecz nie starczy dla nich miejsca” (Zach. 10:10). W tekście wspomniane są dwa obszary: Liban, usytuowany na północy, oraz Gilead, leżący na wschodzie. Gilead, który obecnie znajduje się na terenie Jordanii, ma istotne znaczenie historyczne, ponieważ to właśnie tam prorok Gedeon stoczył walkę z Midiańczykami. To również miejsce narodzin proroka Eliasza oraz sędziego Jefte, syna Gileada (imiennika regionu), który odniósł zwycięstwo nad Ammonitami.

Liban, kraj położony na północ od Izraela, jest kilkakrotnie wspomniany w Starym Testamencie, zwłaszcza w kontekście granic Izraela. Warto zauważyć, że polecenie Mojżesza dotyczące poszerzenia terytorium Izraela miało być zrealizowane przy wejściu do Ziemi Obiecanej. „Wyruszcie więc i idźcie w stronę gór Amorejczyków i do wszystkich ich sąsiadów w Araba, na pogórzu i na nizinie, w Negebie i na wybrzeżu morza, do ziemi Kananejczyków i **Libanu**, aż do wielkiej rzeki, rzeki **Eufratu**” (5 Mojż. 1:7). Ponownie widzimy, że „wielka rzeka Eufrat” jest wymieniana jako granica ziemi obiecanej Izraelowi. Warto jednak zwrócić uwagę na dodatkowy szczegół w tym wersecie, który wskazuje na przedłużenie granicy na północ – od Libanu aż po Eufrat. Tak więc obiecana granica ziemi Izraela rozciąga się do Eufratu, tworząc linię, która biegnie na północ od dzisiejszego Izraela.

Na Wschód i Północ

„Paś swój lud swoją łaską, owce swojego dziedzictwa, które samotnie przebywają w leśnej gęstwinie pośród żyznych pól. Niech pasą się w **Baszanie** i w **Gileadzie** jak za dawnych czasów!” (Mich. 7:14). Oprócz Gileadu Baszan również zaliczany jest do terenów Ziemi Obiecanej. Położony na północ od Gileadu i dokładnie na wschód od Morza Galilejskiego, Baszan był krainą, do której przybył król Og, aby stoczyć przegraną walkę z Mojżeszem. W Piśmie wspomniane są także „byki Baszanu”, co sugeruje, że to właśnie tam hodowano najlepsze okazy tych zwierząt.

Prorok Jeremiasz również wskazuje, że **Baszan** i **Gilead** mają stać się częścią Ziemi Obiecanej: „I przywrócę Izraela na jego niwę, i będzie się pasł na Karmelu i w Baszanie, i nasycił się na górach Efraima i Gileadu” (Jer. 50:19). Prorok Micheasz dodaje ciekawy szczegół: „Ów dzień, gdy będą do ciebie przychodzić od Asyrii aż po Egipt, od Egiptu aż po Eufrat, od morza do morza, od jednej góry do drugiej” (Mich. 7:12). Zwróćmy uwagę na występujące tu podwójne podkreślenie. „Od Asyrii aż po Egipt”, jest tym samym określeniem granic co „od Egiptu

aż po Eufrat”. Dzięki proroczej poetyce Jeremiasza, Bóg wskazuje, że granice Izraela będą rozciągać się od Egiptu aż po rzekę Eufrat w Asyrii.

Na Wschód i Zachód

„W owym dniu uczynię z książąt Judy jakby garnek z ogniem wśród drwa i jakby żagiew płonąca w słomie, i będą pożerać z **prawej** i z **lewej** strony wszystkie ludy wokoło; lecz Jeruzalem pozostanie nadal na swoim miejscu” (Zach. 12:6). Zapis ten może odnosić się do szybkiego zwycięstwa Izraela w wojnie sześciodniowej, zwłaszcza że konflikt ten przyczynił się do włączenia Jerozolimy w granice Izraela. Czy jednak to proroctwo może również odnosić się do niedawnych zwycięstw w Gazie, Libanie i Syrii? Strefa Gazy, Moab i Edom znajdują się po lewej stronie Izraela, natomiast Gilead, Ammon (dzisiejszy Amman), Moab, Edom i Baszan leżą po jego prawej stronie, częściowo w dzisiejszej Jordanii (prawa i lewa strona są zwykle określane z perspektywy osoby zwróconej na wschód).

Prorok Amos przedstawia dobrze znane proroctwo dotyczące pewności powrotu Izraela: „Zaszczepię ich na ich ziemi; i nikt ich już nie wyrwie z ich ziemi, którą im dałem – mówi Pan, twój Bóg” (Amos 9:15).

W pierwszym rozdziale Księgi Amosa Bóg ogłasza kary za różnorodne występki, które dotkną narody otaczające Izrael, takie jak **Damaszek**, **Syria**, **Gaza**, **Edom** i **Moab**. W kolejnym rozdziale lista kar się wydłuża, a Bóg zapowiada, że ześle na Moab trawiący ogień (Amos 2:1-2).

Bóg wspomina krainę **Baszan** w rozdziale czwartym: „Słuchajcie tego słowa wy, krowy baszańskie, mieszkające na górze Samarii, które uciskacie biednych, gnębicie ubogich, mówicie do swoich mężów: Przynoscie, a będziemy piły! Wszechmogący Pan przysiągł na swoją świętość: Zaprawdę, oto idą na was dni, gdy was wywloką hakami, a wasze potomstwo wędkami rybackimi” (Amos 4:1-2). Sąd Boży zostanie wymierzony przeciwko narodom otaczającym Izrael. Prorok Izajasz w sposób precyzyjny i szczegółowy przewidział dzisiejszy upadek Damaszku: „Wypowiedź o Damaszku. Oto Damaszek przestanie być miastem, a stanie się kupą gruzów” (Izaj. 17:1).

Proroctwa te powinny być rozważane w kontekście ostatnich wydarzeń. Wojna w Gazie budzi w nas ogromny smutek. Oplakujemy życie tysiąca dwustu izraelskich obywateli, którzy zostali brutalnie zamordowani, a także ponad dwustu porwanych. W żałobie jesteśmy także po stracie tysięcy cywili w Gazie, którzy również zginęli, ponieważ Hamas strategicznie wykorzystał ich jako żywe tarcze. Hamas ryzykował, angażując swoich obywateli, mając nadzieję, że Izrael nie odważy się zabić niewinnych ludzi.

W odniesieniu do północnej granicy Izraela z Libanem niedawne ataki raketowe Hezbollahu na północne społeczności izraelskie doprowadziły do przesiedlenia 60 000 izraelskich obywateli¹. Obecnie działania wojskowe Izraela niemal całkowicie wyeliminowały Hezbollah aż po Bejrut. Jaki jest dotychczasowy bilans? Siły zbrojne Izraela kontrolują obecnie południowe 104 km² terytorium Libanu – niemal połowę tego kraju.

Ostatnie wydarzenia w Syrii, związane z siłami rebeliantów obalających rząd prezydenta al-Asada, mogą zwiastować wypełnienie się proroctwa Ezechiela. Ezechiel wspomina o Gogu, często interpretowanym jako współczesna Rosja, który ma przygotować atak z północy na Izrael. Wzmacniające się więzi między Rosją a Iranem sugerują polityczny motyw do takiego działania. Przyszłe akcje przeciwko Izraelowi mogą umocnić ich regionalne sojusze, jednocześnie wymierzając cios w Stany Zjednoczone i osłabiając ich kluczowego sojusznika na Bliskim Wschodzie.

Północna granica według Księgi Ezechiela 47

Ezechiel wnosi kolejny istotny element dotyczący północnej granicy ziemi, którą Bóg obiecał Izraelowi: „Granica ziemi od północy jest taka: Od Morza Wielkiego w kierunku na Chetlon, tam gdzie się idzie do Chamat, Zedad, Berota, Sybraim, które jest między Damaszkim a Chamat, do Chazar-Enon, które jest na granicy Hauranu. Tak więc granica biegnie od Morza do Chazar-Enon, tak że okrąg Damaszkę jest na północy, tak samo okrąg Chamat; to jest granica północna” (Ezech. 47:15-17). Kluczowe jest to, że północna granica będzie przebiegać w miejscu, gdzie spotykają się starożytne Chamat i Damaszek, a następnie rozciągnie się aż do Morza Śródziemnego.

Wschodnia granica według Księgi Ezechiela 47

„A granica wschodnia biegnie między Hauranem a Damaszkim i między **Gileadem** a ziemią izraelską; jest ona granicą aż do Morza Wschodniego, do Tamar. To jest granica wschodnia” (Ezech. 47:18). W 4 Mojżeszowej 34:3 czytamy „od brzegu Morza Słonego ku wschodowi”. Najwyraźniej znaczy to, że wschodnia strona morza również jest granicą. Jednak w Księdze Abdiasza jest napisane: „I posiadą Negeb, kraj górzysty Ezawa, i Szefelę, kraj Filistyńczyków. Posiadą też kraj Efraima i kraj Samarii,

a Benjamin zajmie Gilead” (Abd. 1:19). Musimy zatem włączyć Edom oraz Gilead do Ziemi Obiecanej Izraelowi. Również Moab powinien zostać uwzględniony, gdyż znajduje się pomiędzy Gileadem a Edomem.

Południowa granica według Księgi Ezechiela 47

„A granica południowa, od strony Negebu, biegnie od Tamar aż do wód Meribat-Kadesz, stamtąd wzdłuż potoku egipskiego do Morza Wielkiego. To jest granica południowa, od strony Negebu” (Ezech. 47:19). Wspomniany tutaj „potok egipski” reprezentuje „Wadi al-Arisz”, będący oddalony od obecnej granicy Izraela o około 48 km. Bóg zwraca się bezpośrednio do Mojżesza: „Waszym południowym krańcem będzie teren od pustyni Syn wzdłuż Edomu a wasza południowa granica ciągnąć się będzie od brzegu Morza Słonego ku wschodowi” (4 Mojż. 34:3).

Pustynia Syn leży w granicach Ziemi Obiecanej, podobnie jak Meribat-Kadesz, gdzie Mojżesz uderzył w skałę, z której wypłynęła woda dla Izraelitów (2 Mojż. 17:7). Położona jest tam również Kadesz-Barnea. „Potem wasza granica skręci na południe od Maale-Akrabim i przejdzie ku pustyni Syn, i krańce jej sięgać będą na południu do Kadesz-Barnea, stąd biec będzie dalej na Chasar-Addar, minie Asmon, następnie od Asmon granica ta skręci ku Rzece Egipskiej i sięgać będzie aż do morza” (4 Mojż. 34:4-5). Podczas gdy krążą spekulacje na temat rzeczywistego położenia Chasar-Addar i Asmon, niezależnie od tego, czy znajdują się one nieco na południe, czy na północny wschód od Kadesz-Barnea, sama Kadesz-Barnea wyznacza granicę na południu lub w jej pobliżu.

Przesiedlona ludność

Oprócz opisu geograficznego Ziemi Obiecanej, Bóg przedstawia również jej demograficzny obraz w postaci listy ludów, które miały zostać wyparte z terenów, które zostały obiecane narodowi Izraela. „Kenitów i Kenizytów, i Kadmonitów, i Chetytów, i Peryzytów, i Refaitów, i Amorytów, i Kananejczyków, i Girgazytów, i Jebuzytów” (1 Mojż. 15:19-21). Spójrzmy na załączoną mapę zatytułowaną: „Akty Własności Izraela” (strona 27), na której przerywana linia wyznacza geograficzne i demograficzne obszary, tworzące Ziemię Obiecaną.

Boży nakaz dla Jozuego

Rozdziały 13–19 Księgi Jozuego zawierają szczegółowe opisy ziem, które Jahwe nakazał Jozuemu przekazać Izraelitom w posiadanie. Te geograficzne opisy potwierdzają, że Izrael miał się rozciągać aż do Gazy,

¹ American Jewish Committee, dostęp 26 listopada 2024, „What to know about Hezbollah's Escalation Against Israel” (www.ajc.org/news/what-to-know-about-hezbollahs-escalation-against-israel).

Judei, Samarii, Jordanii, Libanu i Syrii. Jahwe dostarczył Jozuemu precyzyjnych informacji o konkretnych obszarach, które obiecał każdemu z pokoleń Izraela. Warto zauważyć, że nie przewidywał żadnego rozwiązania w postaci tzw. dwóch państw, jak sugerują niektórzy we współczesnych debatach politycznych. Choć obietnica Jahwe dana Abrahamowi miała błogosławić wszystkim rodzinom ziemi, to jednak rozszerzona ziemia Izraela została obiecana wyłącznie potomstwu Abrahama, Izaaka i Jakuba.

Czy Izrael zdobędzie tę ziemię siłą, wykorzystując swoje dotychczasowe osiągnięcia wojskowe? Czy Jahwe sam zaaranżuje wydarzenia geopolityczne, które otworzą przed nimi nowe możliwości? Czy współczesny Izrael w końcu wypełni polecenie Jahwe dane Jozuemu? Pozostaje nam czekać i obserwować, jak Boża moc objawi się w doświadczeniach Izraela.

Dziś i jutro

Niedawna kapitulacja reżimu Asada w Syrii stworzyła okazję dla Izraela i Stanów Zjednoczonych do zniszczenia ponad 80% syryjskiego uzbrojenia wojskowego. Według doniesień było to możliwe dzięki tzw. umowie ucieczki zawartej z ustępującym prezydentem al-Asadem. Zgodnie z artykułem opublikowanym 18 grudnia w brytyjskiej gazecie *Daily Mail*, Izrael zgodził

się na bezpieczne opuszczenie Syrii przez Prezydenta al-Asada w zamian za dokładne współrzędne dużego składu syryjskiego uzbrojenia wojskowego.

W wyniku niedawnego zniszczenia syryjskich systemów obrony powietrznej izraelskie samoloty-cysterny mogą teraz swobodnie operować nad Syrią, zapewniając niezbędne wsparcie dla całego izraelskiego arsenału samolotów bojowych. Na ironię zakrawa fakt, że ta sytuacja dała Izraelowi przewagę w powietrzu, sięgając od północnego Izraela aż po rzekę Eufrat. Obecnie umożliwia to Izraelowi prowadzenie bezpośrednich działań militarnych z powietrza w dowolnym miejscu Syrii, a nawet Iranu. Pod względem militarnym Izrael dominuje na obszarach sięgających aż do swojej obiecanej północnej granicy!

Czego możemy się spodziewać w najbliższej przyszłości? Czy będziemy świadkami, jak Izrael przejmuje ziemię na północy? Czy dojdzie do konfliktu z Jordanią, czy też kraj ten podda się bez walki? W oczekiwaniu na nadchodzące wydarzenia modlimy się z nadzieją o rychłe nadejście obiecanego Królestwa Bożego na ziemi. Modlimy się o pokój, który ogarnie całą ziemię. Z radością obserwujemy, jak Boże obietnice spełniają się na naszych oczach, jednocześnie odczuwając smutek z powodu ofiar śmiertelnych i kalectwa, które niesie wojna – jako cena za lekcje, które Bóg pragnie przekazać ludzkości.

— Matt Kerry —

Z drugiej strony

Dostępne możliwości

„W dniu tym zawarł Pan przymierze z Abramem, mówiąc: Potomstwu twemu daję tę ziemię, od rzeki egipskiej aż do wielkiej rzeki Eufrat” — 1 Mojż. 15:18.

To zagadnienie wymaga interpretacji. Z biegiem czasu będziemy obserwować, jak sytuacja Izraela zmierza w kierunku ustanowienia Królestwa. Uważamy jednak, że:

1. Izrael rzeczywiście posiada Ziemię Obiecaną i jest w trakcie zabezpieczania kontroli nad nią, z jednym wyjątkiem – wąskim korytarzem prowadzącym w górę do rzeki Eufrat.
2. Granice Izraela z Egiptem i Jordanią wydają się ustalone.
3. Przepowiedziane arabskie wojny przeciwko Izraelowi należą już do przeszłości.

Poniżej przedstawiamy kilka zapisów na ten temat.

Południowy zachód

W odniesieniu do Egiptu Księga Rodzaju 15:18 wskazuje na Wadi al-Arisz jako południowo-zachodnią granicę Izraela. Na załączonej mapie (strona 10) można dostrzec, że Wadi przecina współczesną granicę Izraela, co sugeruje, iż dzisiejsza granica z Egiptem rzeczywiście odzwierciedla ten biblijny tekst.

Obecnie Egipt nie ma zamiaru najeżdżać Izraela ani angażować się w otwartą wojnę. W przeszłości planował inwazje w latach 1948, 1967 i 1973. Jednak w 1978 roku

Anwar Sadat podjął działania na rzecz pokoju z Izraelem. Egipt podpisał formalne porozumienie pokojowe, na mocy którego Egipt odzyskał kontrolę nad Synajem. W międzyczasie kraj ten zmagał się z wewnętrznymi wyzwaniami, o których wspomina Księga Izajasza 19:2, co sprawia, że mało prawdopodobne jest, aby Egipt angażował się w dalsze zbrojne spory graniczne z Izraelem.

Północ

Księga Rodzaju 15:18 wskazuje rzekę Eufrat jako północną granicę obiecanego kraju, co zostało zauważone w artykule. Królowie Dawid i Salomon zajęli część ziemi, która sięgała na północ aż do Eufratu. Były to wąskie pasy ziemi po stronie wewnętrznej, które nie należały do żadnego konkretnego plemienia Izraela. Choć obszar ten był kontrolowany przez izraelskie wojsko, to jednak populacja narodu nie rozszerzyła się na ten obszar, przynajmniej według dostępnych nam informacji. Jak sytuacja wygląda dzisiaj?

Możliwe, że kwestia ta zostanie rozwiązana w przyszłości, w ramach Królestwa. Jednak z powodu upadku rządu Syrii, niewielki północny odcinek biegnący przez syryjski interior może z czasem znaleźć się pod kontrolą Izraela. Ciekawe, że zamieszkujący ten obszar Druzowie wyrazili chęć, by Izrael przejął kontrolę nad tym regionem.

Północny zachód

Co z północnym zachodem Libanu? Nie znamy żadnego tekstu, który sugerowałby, że Tyr lub Sydon, dwa miasta położone na libańskim wybrzeżu, kiedykolwiek miały być częścią Ziemi Obiecanej Izraelowi przez Boga. Tyr i Sydon leżą na południe od Bejrutu. Izrael przeprowadził inwazję na północ, aby usunąć Hezbollah, i utrzymuje swoje siły na obszarze położonym na południe od rzeki Litani. Nie jest jednak zainteresowany włączeniem tych terenów do swojego państwa. Pismo Święte nie przewiduje, aby ziemie te były przeznaczone dla Izraela.

Góra Hermon znajduje się w Libanie, a jej szczyt leży obecnie na granicy Syrii i Libanu, podczas gdy niższe zbocza znajdują się w Izraelu. „Południowe zbocza góry Hermon rozciągają się na izraelską część Wzgórz Golan” (Wikipedia, angielski uproszczony, hasło: „Góra Hermon”). Można by wprowadzić pewne korekty, ale nie wydaje się, aby istniały powody do znacznej ekspansji.

Gilead

A co ze wschodem? Izrael zaanektował już Wzgórz Golan, a Stany Zjednoczone uznały je za terytorium należące do tego kraju. Obszar ten obejmuje teren, który w czasach Jakuba był znany jako „Gilead”. Termin ten pojawia się trzykrotnie w Księdze Rodzaju 31, gdzie

Wadi al-Arisz, Rzeka Egipska

najwyraźniej odnosi się do ziemi, która dziś znajduje się na Wzgórzach Golan, już w granicach Izraela.

Werset 4 Mojż. 26:29 podaje informację, że jakiś czas później w plemienu Manasses urodził się człowiek o imieniu Gilead. „Synowie Manasses to: Od Machira wywodzi się rodzina Machiryków; Machir zaś zrodził Gileada. Od Gileada wywodzi się rodzina Gileadytów”. Gdy Manasses osiedlił połowę swojego plemienia na wschód od Jordanu, nazwa „Gilead” najwyraźniej zaczęła obejmować tereny położone na wschód od rzeki, sięgające dalej na południe, niż wskazuje to Księga Rodzaju 31.

Obecnie ta część „Gileadu” znajduje się w granicach Jordanii. Nie wchodzi ona w skład Ziemi Obiecanej Abrahamowi. Kiedy Mojżesz prowadził Izraelitów do tego rejonu, zanim przekroczyli Jordan, „Pan rzekł do niego: Nie nastawaj na Moabitów i nie wszczynaj z nimi wojny, gdyż nie dam ci z ich ziemi nic w dziedziczne posiadanie, Ar bowiem dałem w dziedziczne posiadanie synom Lota” (5 Mojż. 2:9). To samo Bóg oznajmił o Ammonie, położonym jeszcze dalej na północ (5 Mojż. 2:19).

Gdy Mojżesz zaprowadził Izraelitów do tego obszaru, Amoryci zajęli tamte tereny. Mojżesz zapewnił ich, że nie ma zamiaru z nimi walczyć; poprosił jedynie o bezpieczne przejście przez ich ziemię, aby móc przekroczyć Jordan i dotrzeć do Ziemi Obiecanej. Amoryci jednak odmówili, a zarówno Sychon, jak i Og zaatakowali Izraelitów. Wówczas Bóg obdarzył Mojżesza zwycięstwem, co umożliwiło Izraelitom zasiedlenie tych ziem. Ostatecznie uczyniły to dwa plemiona: Ruben, Gad oraz połowa plemienia Manasses.

Ma to duchowe znaczenie: Kościół (Ruben, pierworodny) oraz Wielkie Grono (Gad) będą miały swój niebiański dom, podczas gdy Starożytni Święci (Manasses) będą pełnić funkcję łącznika między niebem a ziemią. Dlatego Manasses znajdował się po obu stronach Jordanu. Warto jednak zauważyć, że w Ezechiela 48, gdzie opisany jest podział ziemi pomiędzy 12 plemion Izraela w Królestwie, żadna z ziem przydzielonych synom Lota nie została uwzględniona dla Izraela. Możliwe, że w Abdiasza 1:19, który odnosi się do Beniamina czasami utożsamianego z Wielkim Gronem, też znajduje się zamierzone duchowe wypełnienie. Jordania podpisała formalne porozumienie pokojowe z Izraelem w 1994 roku.

W kwietniu 2024 roku Jordania nawiązała współpracę z Izraelem, USA, Anglią i Francją w celu zestrzelenia irańskich pocisków wystrzelonych przeciwko Izraelowi. Nie ma żadnych przesłanek sugerujących, że mogłoby dojść do kolejnych wojen między Jordanią a Izraelem, ani że jakkolwiek część ich terytorium mogłaby zostać utracona na rzecz Izraela. Teren ten był przeznaczony dla synów Lota i wydaje się, że tak już pozostanie.

Wojny arabskie

Psalm 83 zawiera proroctwo o gwałtownych wojnach, które mogą być wszczęte przez kraje arabskie graniczące z Izraelem w celu jego eliminacji. Spełniło się ono w 1948, a następnie w 1967 i 1973 roku. Od tamtej pory minęło już ponad 50 lat bez kolejnej arabskiej inwazji na Izrael, a żaden naród arabski nie wyraża obecnie takiego pragnienia. Bóg trzykrotnie wybawił Izrael, co wydaje się wystarczającym powodem dla krajów arabskich, aby unikać jakichkolwiek konfliktów narodowych w przyszłości. Warto zauważyć, że Psalm 83:9-11 wspomina o trzech starożytnych przykładach wybawienia Izraela przez Boga. Sugeruje to, że te trzy wybawienia – z lat 1948, 1967 i 1973 – są wystarczające, aby zrealizować wrogie działania przepowiedziane w tym psalmie.

Te trzy konflikty wydają się wskazane, jeden po drugim, w Zachariasza 12:7, 6, 8. Werset 9 odnosi się następnie do ostatecznego konfliktu, który najwyraźniej jest opisany w Księdze Ezechiela 38, prowadząc do wersetu 10, w którym Mesjasz objawia się całemu Izraelowi podczas ustanowienia Królestwa. W ten sposób wyróżnione są cztery inwazje: w 1948, 1967, 1973 oraz jedna przyszła. To jest zgodne z wersetami Joela 1:4 i 2:25, które również wymieniają cztery inwazje, z których ostatnia zapoczątkowuje Królestwo (Joel 2:12-20).

Zauważmy, że w Księdze Ezechiela 38, obok Goga, który zazwyczaj utożsamiany jest z Rosją, w inwazji na Izrael biorą udział także jego sojusznicy: Persja (Iran), Togarma (Turcja), Kusz (Jemen), Put (Libia) oraz Gomer (Niemcy). Wśród wymienionych nie znalazły się żadne arabskie kraje sąsiadujące z Izraelem.

Podsumowanie

Gaza jest wyraźnie wymieniona przez Boga jako część ziemi przeznaczona dla Izraela (Joz. 13:3). „Zachodni Brzeg”, który lepiej określić jako Samarię i Judeę, od zawsze stanowił integralną część Ziemi Obiecanej Izraelitom. Wzgórza Golan zostały zajęte przez Izrael w 1973 roku, zaanektowane w 1981 roku, a w 2019 roku uznane przez Stany Zjednoczone za część Izraela.

Te trzy obszary niewątpliwie stanowią część Ziemi Obiecanej Izraelowi przez Boga. Obecnie wydaje się, że Izrael jest w fazie, w której motywacją do przejęcia kontroli nad tymi terenami, należącymi do niego na mocy Bożej obietnicy, są zarówno okoliczności, jak i wiara części obywateli. Werset 1 Mojż. 15:18 sugeruje, że terytorium Izraela może się rozszerzyć w wąskim pasie na północ, aż do Eufratu. Czy to rozszerzenie będzie wynikiem niedawnego upadku syryjskiego rządu? A może nastąpi w czasach Królestwa? Ten temat przyciąga naszą uwagę.

— David Rice —

Powrót rozproszonej resztki

„I stanie się w owym dniu, że Pan ponownie wyciągnie swoją rękę, aby wykupić resztkę swojego ludu, która pozostanie z [...] Asyrii [...] Egiptu, [...] Patros, [...] Etiopii, [...] Elamu, [...] Szinear, [...] Hamatu, i z wysp na morzu. I wywiesi narodom sztandar, i zbierze wygnańców z Izraela, a rozproszonych z Judy zgromadzi z czterech krańców świata” — Izaj. 11:11-12.

Powrót Żydów z dwutysiącletniego rozproszenia obecnie trwa i będzie się gwałtownie nasilać. Spełniona wizja oraz towarzysząca jej nadzieja umacniają naszą wiarę.

W wersecie przewodnim artykułu prorok Izajasz wspomina, że „sztandar” (sygnał) zostanie wywieszony, co zapoczątkuje masową repatriację Żydów do ziemi izraelskiej. Czym może być ten sygnał i co spowoduje powrót Żydów do Ziemi Izraela? Przedstawimy cztery możliwe zdarzenia, które mogą na siebie nachodzić sukcesywnie, zgodnie z przekonaniem repatriowanych osób.

Po pierwsze, świeccy i biblijni syjoniści, o różnym stopniu wiary, powrócą do swojej ojczyzny, aby rozpocząć nowe życie. Niektórzy powrócą w wierze, z duchowej tęsknoty za Bogiem, a inni – bez wiary – szukając pokoju. Proces ten rozpoczął się w 1878 roku i trwa do dziś, stanowiąc pierwszy element proroctwa o dolinie suchych kości (Ezech. 37:7-14).

Po drugie, rosnący antysemityzm wśród narodów wschodnich i zachodnich nadal będzie skłaniał Żydów do powrotu do bezpiecznej przystani, jaką jest Izrael. W *The Jerusalem Post* zwrócono uwagę na wzrost liczby Żydów dokonujących *aliji* („powrotu do ojczyzny”): w latach 2020-2023 wyniosła ona kolejno 21, 27, 70 oraz 60 tysięcy osób, mimo trwających konfliktów w Gazie i z Hezbollahem¹.

Po trzecie, „sygnałem” może być przybycie ich Mesjasza, dawno obiecanego króla, którego wierni Izraelici poznają dzięki wierze, a niewierzący Żydzi dostrzegą, gdy ich ślepotą zostanie usunięta. Cudowna moc panowania Mesjasza, objawiająca się w rozkwicie ziemi, wyzwoleniu Izraela od Goga i Magoga, a nawet zmartwychwstaniu umarłych, stanie się dla Żydów istotnym impulsem, zachęcającym do powrotu do ojczyzny.

Po czwarte, gdy Królestwo Mesjasza w mocy i chwale stanie się widoczne dla wszystkich narodów (Sof.

3:8-9), skruszeni byli prześladowcy odpokutują swe winy, wspierając rozproszonych Żydów w powrocie do swojej ziemi. „Oto Ja podniosę moją rękę w stronę narodów i wysoko zatknę mój sztandar dla ludów; i przyniosą w swoich objęciach twoich synów, a twoje córki będą nieść na ramionach. Królowie będą twoimi piastunami, a ich księżniczki twoimi niańkami, twarzą do ziemi będą ci oddawać pokłon i proch z twoich nóg będą zlizywać” (Izaj. 49:22-23).

Dzieło Boże jest łaskawe, ponieważ pozwala On Żydom powrócić do Ziemi Obiecanej zgodnie z ich wiarą. Jahwe obiecuje sprowadzić każdego ze swojego ludu z powrotem do Izraela i nawiązać z Nim relację. Zgodnie z ich wiarą, cały Izrael będzie wiedział, że Jahwe jest PANEM. „I wyprowadzę was spośród ludów, i zgromadzę was z ziem [...] ręką mocną [...] i wylewem zapalczywości. I zaprowadzę was na pustynię ludów, i tam będę się procesował z wami twarzą w twarz” (Ezech. 20:33-38).

Ledwo starczy miejsca

Zachariasz podkreśla, że liczba powracających Żydów będzie tak ogromna, iż w Gileadzie (północnej Jordanii) i Libanie ledwo wystarczy dla nich miejsca. „Będą pamiętali o mnie w dalekich krajach, odchowają swoje dzieci i wrócą. Sprowadzę ich z powrotem z ziemi egipskiej i zgromadzę ich z Asyrii. Sprowadzę ich do ziemi Gilead i do Libanu, lecz nie starczy dla nich miejsca. [...] i wyschną wszystkie głębie Nilu. Upokorzona też będzie pycha Asyrii, a berło władcy Egiptu zniknie. I wzmocnię ich w Panu, i będą postępować w jego imieniu” (Zach. 10:9-12).

Międzynarodowa presja

W bieżącym roku 2025, 77 lat po powstaniu państwa Izrael, międzynarodowa presja skłania do zmniejszenia jego terytorium na rzecz innego kraju islamskiego. Podczas gdy wrogowie Izraela dążą do jego upadku, państwo to zyskuje na sile! Jahwe działa na rzecz powiększenia ich ziemi oraz ponownego, intensywnego zaludnienia

¹ „Nawet w obliczu wojny, do Izraela przybyło w tym roku 31 tysięcy nowych imigrantów” (*The Jerusalem Post*, 29 września 2024).

Ziemi Obiecanej. „I wzmocnię dom Judy, i wybawię dom Józefa. Sprowadzę ich z powrotem, gdyż lituję się nad nimi. I będę takimi, jak gdybym ich nie odrzucił, ponieważ Ja jestem Panem, ich Bogiem, i wysłucham ich. Efraim stanie się podobny do bohatera, a ich serce radować się będzie jakby od wina. Ich synowie zobaczą to i będą się radować, ich serce będzie się weselić w Panu. Zaświstam na nich i zgromadzę ich, gdyż ich odkupię; i będą tak liczni jak niegdyś” (Zach. 10:6-8).

Twarzą w twarz

W każdym z przedstawionych scenariuszy Jahwe stanie „twarzą w twarz” z rozproszonymi Izraelitami, oferując im powody do powrotu i odrodzenia ich narodu (Ezech. 20:35). Jednocześnie Bóg zjednoczy pogańskie narody w „Dolinie Jehoszafata” (co oznacza, że Jahwe osądzi), przed którymi również stanie, jednak w celu ich zniszczenia. „Zgromadzę wszystkie narody i sprowadzę je do Doliny Józafata, i tam się z nimi rozprawię z powodu mojego ludu i mojego dziedzictwa, Izraela, ponieważ rozproszyli je między ludy pogańskie i podzielili mój kraj” (Joel 3:7; Jer. 30:11).

Konflikt o wiarę

Biblia stawia współczesny świat przed problemem egzystencjalnym. Jeśli Biblia pochodzi od Boga, to obietnice w niej zawarte **muszą** się spełnić. „Tak jest z moim słowem, które wychodzi z moich ust: Nie wraca do mnie puste, lecz wykonuje moją wolę i spełnia pomyślnie to, z czym je wysłałem” (Izaj. 55:11).

Według Słowa Bożego rolą Izraela jest bycie błogosławieństwem dla całej ziemi. Akt błogosławieństwa stanowi przeznaczenie Izraela, przez którego Bóg będzie błogosławił wszystkich ludzi. „Jakub wypuści korzenie, Izrael zakwitnie, puści pędy i napęli cały świat płodami” (Izaj. 27:6).

Niedoinformowani antagoniści Izraela stają przed trudnym wyzwaniem, jakim jest konfrontacja ze Stwórcą Wszechświata. Nieświadomi lub obojętni na obietnice Boga dla Izraela, podejmują daremną walkę. Niestety, absurdalne jest to, że obronę Izraela przed Hamasem nazywają ludobójstwem. Izrael może poszczycić się minimalną liczbą ofiar wśród ludności cywilnej, podczas gdy atakujący terroryści wykorzystują dzieci, cywilów i osoby chore jako osłonę.

Izrael wyrażał pragnienie życia w pokoju zarówno ze swoimi arabskimi obywatelami, jak i z tzw. Palestyńczykami przebywającymi na jego terytorium oraz z sąsiednimi państwami arabskimi. To nieodwzajemnione, wspaniałomyślne podejście znajduje odzwierciedlenie w Deklaracji Niepodległości Izraela z 14 maja 1948 roku:

„Wzywamy – w samym centrum wymierzonej w nas napaści – arabskich mieszkańców Państwa Izrael do zachowania pokoju i współpracy w tworzeniu państwa na podstawie pełnego i równego obywatelstwa i należytej reprezentacji w jego tymczasowych i trwałych instytucjach. Wyciągamy przyjazną dłoń do wszystkich sąsiadujących z nami państw i ich narodów oferując pokój i zgodne sąsiedztwo. Zwracamy się z wezwaniem do ustanowienia więzów współpracy z niezależnym narodem żydowskim zamieszkałym na swojej ziemi. Państwo Izrael gotowe jest wziąć udział we wspólnym wysiłku rozwoju całego Bliskiego Wschodu”².

Bóg Izraela

Jahwe jest „Bogiem Izraela”. To określenie pojawia się w Biblii 201 razy. Każde podejście religijne czy filozoficzne, które umniejsza rosnące znaczenie Izraela, stoi w sprzeczności z autorytetem Pism. „Wszak Bóg jest wierny, a każdy człowiek jest kłamcą” (Rzym. 3:4). Izrael zostanie umieszczony na szczycie gór (Izaj. 2:2-4). Izrael umacnia się pośród narodów.

„Teologia zastępstwa” to koncepcja, która zakłada, że chrześcijaństwo zastąpiło judaizm. W jej ramach uważa się, że Kościół chrześcijański przejął rolę Izraela w Bożym Planie oraz że Nowe Przymierze, zatwierdzone przez Chrystusa, przewyższa Stare Przymierze zawarte z Izraelitami. Zwolennicy tej tezy twierdzą, że Izraelici na zawsze utracili Bożą łaskę.

Teologia zastępstwa odgrywała i wciąż odgrywa istotną rolę w historii, jednak budzi również kontrowersje, często kojarzona z antysemitkami postawami i działaniami na przestrzeni dziejów. Wiele współczesnych chrześcijan odrzuciło tę koncepcję, koncentrując się zamiast tego na szacunku i dialogu między tymi dwoma wyznaniem.

Kolejny dowód na istotne znaczenie Izraela w przyszłości znajdujemy w Księdze Izajasza. „I stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a tłumnie będą do niej zdążać wszystkie narody. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójďmy w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu. Wtedy rozsądzać będzie narody i rozstrzygać sprawy wielu ludów. I przekują swoje miecze na lemiesz, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej” (Izaj. 2:2-4).

² www.israelforever.org/state/declaration_of_independence (polskie tłumaczenie za Wikipedią).

Wszystkie narody będą spoglądać na zbawienie Izraela, które stanie się znakiem ich własnego wybawienia. Prawo Boże objawi się przez Jerozolimę, przynosząc złoty wiek zwiastowany przez prorocтва. Wojny ustaną, pokój zwycięży, a Bóg wybawi całą ludzkość (Izaj. 35; Obj. 22:1-5).

Izrael nieodłączną częścią Bożego Planu

Apostoł Paweł potwierdza, że Izrael pozostaje ważną częścią Bożego Planu. „Zatwardziałość przyszła na część Izraela aż do czasu, gdy poganie w pełni wejdą, I w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael, jak napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel i odwróci bezbożność od Jakuba. A to będzie przymierze moje z nimi, gdy zgładzę grzechy ich. [...] lecz co do wybrania, są umiłowanymi ze względu na praojców” (Rzym. 11:25-28).

Odbudowa Izraela stanowi wstęp do Bożego Królestwa na ziemi, które ma błogosławić wszystkim narodom (1 Mój. 22:15-18). Gdy ludzkość dostrzeże, że Bóg zgładził grzechy Izraela i z miłością przywrócił go do realizacji Swojego zamysłu, zrozumie wspaniałość Boskiego miłosierdzia i poczuje błogosławieństwa, które spływają na nią za sprawą narodu Izraela. To ogromne błogosławieństwo, że mamy możliwość poznać ten pełen łaski plan zawczasu.

Najnowsza migracja muzułmańska

Cechą charakterystyczną naszej epoki jest masowa migracja muzułmanów do krajów zachodnich. Przybywają oni z potencjałem do rozwijania swoich talentów w różnych dziedzinach – od medycyny, nauki, inżynierii, prawa i finansów, po przedsiębiorczość opartą na ciężkiej pracy właścicieli małych firm. Wkład tych migrantów może wzbogacić społeczeństwa zachodnie.

Jednak w różnym stopniu przynoszą również negatywne perspektywy w odniesieniu do Izraela. Na przykład termin „Nakba” (katastrofa) wciąż funkcjonuje w ich słownictwie i kulturze, nawet po osiągnięciu względnego bezpieczeństwa w nowych domach na Zachodzie. „Nakba” odnosi się do postrzegania powstania Państwa Izrael jako „katastrofy” dla interesów muzułmańskich. Byliśmy zszokowani, gdy usłyszeliśmy o antysemickich nastrojach, które wybuchły na kampusach uniwersyteckich w USA, podczas izraelskiej obrony przed Hamasem. Obserwujemy, czy rosnąca siła muzułmańska, kierowana tym uprzedzeniem, przekona lewicową politykę zachodnią do przyjęcia stanowisk proislamskich i antyizraelskich.

Złoty wiek zwiastowany przez prorocтва

Wcześniejsze wersety z Izajasza 11, poprzedzające tekst przewodni, wskazują na zgromadzenie Izraelitów w ich Ziemi Obiecanej jako zdarzenie, które ma miejsce na początku złotego wieku zwiastowanego przez prorocтва.

Przyjrzyjmy się zatem, w jaki sposób Izajasz przedstawia Mesjasza. „I wyrośnie różdżka z pnia Isajego, a pęd z jego korzeni wyda owoc. I spocznie na nim Duch Pana; Duch mądrości i rozumu, Duch rady i mocy, Duch poznania i bojaźni Pana. I będzie miał upodobanie w bojaźni Pana. Nie według widzenia swoich oczu będzie sądził ani według słyszenia swoich uszu rozstrzygał, lecz według sprawiedliwości będzie sądził biednych i według słuszności rozstrzygał sprawy ubogich na ziemi. Różgą swoich ust będzie chłostał zuchwalca, a tchnieniem swoich warg zabije bezbożnika. I będzie sprawiedliwość pasem jego bioder, a prawda rzemieniem jego lędźwi” (Izaj. 11:1-5).

Jezus Chrystus i Jego Kościół mają rządzić ziemią w sprawiedliwości, uwalniając ludzkość od grzechu i śmierci (Obj. 20:6). W „owym dniu”, czyli w Tysiącleciu, wilk zamieszka z barankiem w pokoju, a małe dziecko poprowadzi ich. „Nie będą krzywdzić ani szkodzić na całej mojej, świętej górze, bo ziemia będzie pełna poznania Pana, jakby wód, które wypełniają morze” (Izaj. 11:9). Mesjasz stanie się znakiem dla narodów. Narody będą go szukać, a miejsce Jego spoczynku będzie chwalebne. Wymaga to sporej wyobraźni, by zakładać, że kiedykolwiek w erze chrześcijańskiej istniał czas, kiedy piękna wizja Izajasza została zrealizowana.

Obiecany pokój

Pokojowe zakończenie trwającego obecnie konfliktu między Izraelem a jego islamskimi sąsiadami również zostało opisane w proroctwach Izajasza. „Gdy będą wołać do Pana z powodu gnębicieli, wtedy pośle im wybawiciela; on ujmie się za nimi i wyratuje ich. Wtedy objawi się Pan Egipcjowi i Egipcjanie poznają w owym dniu Pana, i będą przynosić ofiary krwawe i ofiary z pokarmów, i będą składać Panu śluby i spełniać je. A gdy Pan będzie smagał Egipt, smagał i leczył, wtedy nawrócą się do Pana, a On da im się ubłagać i uleczy ich” (Izaj. 19:20-22).

Bóg objawi się wszystkim narodom, a efekt tego objawienia będzie niezwykły. Narody przestaną dążyć do zagłady Izraela. Bóg wysłucha ich błagań o miłosierdzie i spełni je! Taki rezultat przyspieszy ustanowienie na ziemi Królestwa Sprawiedliwości.

Na Bliskim Wschodzie zapanuje pokój, nie poprzez zniszczenie Izraela, lecz dzięki ich wstąpieniu pod potężną władzę Jahwe. Egipt i Asyria, ramię w ramię, połączą się

z Izraelem, aby na Bożych warunkach błogosławić całą ziemię. „W owym dniu prowadzić będzie droga z Egiptu do Asyrii: Asyryjczyk uda się do Egiptu, a Egipcjanin do Asyrii, i Egipcjanie wraz z Asyryjczykami będą służyć Panu. W owym dniu będzie Izrael jako trzeci razem z Egiptem i Asyrią błogosławieństwem na ziemi, któ-

rą pobłogosławi pan Zastępów, mówiąc: Niech będzie błogosławiony mój lud Egipt i dzieło moich rąk Asyria, i moje dziedzictwo Izrael!” (Izaj. 19:23-25).

Izrael zyskuje uznanie wśród narodów. Z niecierpliwością i głębokim szacunkiem dla Jahwe oczekujemy na wspaniałe wypełnienie proroctwa.

— O. B. Elbert —

Przymierze, które nadejdzie

Wprowadzenie Nowego Przymierza w Izraelu

„Tak mówi Pan Zastępów: Stanie się w owych dniach, że dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się rąbka szaty jednego Judejczyka, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg” — Zach. 8:23.

W październiku 2004 roku grupa ponad 70 rabinów podjęła próbę przywrócenia Sanhedrynu – najwyższego trybunału starożytnego Izraela, który został rozwiązany w V wieku w wyniku prześladowań Żydów przez chrześcijan. Celem tego współczesnego Sanhedrynu było pełnienie funkcji izby wyższej Knesetu oraz sądu najwyższego Izraela. W ich programie znalazły się takie punkty jak odbudowa świątyni na Wzgórzu Świątynnym, podejmowanie decyzji moralnych dla Izraela na podstawie Tory, rozpoznanie Mesjasza oraz ogłoszenie Go całemu narodowi izraelskiemu. Inicjatywa ta spotkała się z ogólnym sprzeciwem ultraortodoksyjnych Żydów (Haredim), a po czterech latach debat przywódca grupy zrezygnował, co zakończyło całe przedsięwzięcie.

Zapowiedź Mesjasza

Dla kontrastu, święci prorocy Zachariasz i Jeremiasz zapowiadali, że Jahwe objawi Mesjasza Izraelowi. To odkrycie wywoła wielkie wyrzuty sumienia wśród Izraelitów, gdy zrozumieją, że ich prawdziwym Mesjaszem był Jezus: „Lecz na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalemu wyleję ducha łaski i błagania [...] i będą go **opłakiwać**, jak opłakuje się jedynaka, i będą **gorzko** biadać nad nim, jak gorzko biadają nad **pierworodnym**” (Zach. 12:10).

Choć pragnienie kierowania się Pismem Świętym zasługuje na uznanie, to jednak rząd, który powoła Jahwe, aby prowadzić Izrael, będzie znacznie większy – obejmie zmartwychwstałych Starożytnych Świętych. Będą to wierni mężczyźni i kobiety, którym obiecano zmartwych-

wstanie na ziemi tuż po skompletowaniu Kościoła (Psalm 45:16; Mich. 5:5). Ci wierni mężczyźni i kobiety z czasów starożytnych mają stać się widzialnymi przedstawicielami Chrystusa na ziemi podczas sprawiedliwego Królestwa Bożego. W tym samym czasie Jezus i Jego Kościół będą panować z nieba. Boska władza Królestwa Bożego zostanie ustanowiona na niebie, a jej ziemscy przedstawiciele będą w Izraelu. Ta Boska władza będzie sprawować rządy nad wszystkimi świeckimi władzami.

Sprawiedliwy rząd Jahwe będzie administracyjną częścią Nowego Przymierza zawartego przez Boga z Izraelem. „Oto idą dni – mówi Pan – że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze. Nie takie przymierze, jakie zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ich ująłem za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi egipskiej, które to przymierze oni zerwali, chociaż Ja byłem ich Panem – mówi Pan” (Jer. 31:31-32).

To Nowe Przymierze zastąpi stare Przymierze Zakonu, na mocy którego Izrael i wszyscy Żydzi byli pociągani do odpowiedzialności. „Gdy mówi: Nowe, to uznał pierwsze za przedawnione; a to, co się przedawnia i starzeje, bliskie jest zaniku” (Hebr. 8:13).

Żydzi, którzy przyjęli Jezusa jako Mesjasza podczas Jego pierwszego przyjścia, zostali uwolnieni od rygorów Przymierza Zakonu. Kiedy zainaugurowane zostanie Nowe Przymierze, Izrael również zostanie z niego uwolniony, gdy przyjmie swojego Mesjasza. To, czego pierwsze przymierze nie mogło osiągnąć – życie wieczne na ziemi – drugie przymierze może i będzie w stanie uczynić. Ponieważ Przymierze Zakonu nie

obećwało życia duchowego, nie obiecuje go również drugie. Nowe Przymierze obiecuje jednak życie wieczne na ziemi dla tych, którzy są w stanie go dotrzymać.

Ostatecznie wszyscy mężczyźni i kobiety rozpoznają Jezusa. Dla każdego stanie się jasne, że Izrael stanie się centrum Królestwa Bożego, a oni sami wybiorą Nowe Przymierze (Zach. 8:23).

Przygotowanie Izraela do Nowego Przymierza

Chociaż ustanowienie Nowego Przymierza z Izraelem będzie pierwszym dziełem Wieku Mesjańskiego, wstępne prace rozpoczęły się ponad 150 lat temu. W 1868 roku Benjamin Disraeli, Żyd, został mianowany premierem Wielkiej Brytanii przez królową Wiktorię, po tym jak jego poprzednik, lord Derby, podał się do dymisji. Disraeli nie zdołał utrzymać się na stanowisku przez dłużej niż kilka miesięcy, jednak w 1874 roku ponownie ubiegał się o urząd i został pierwszym oraz jedynym wybranym żydowskim premierem. Nie mógłby się ubiegać o to stanowisko, gdyby nie fakt, że w młodości jego ojciec, zrażony do synagogi, postanowił ochrzcić swoich synów w kościele anglikańskim. Jego wybór okazał się przełomowym momentem dla Żydów oraz dla ziemi palestyńskiej. Przez poprzednie 1845 lat Żydzi doświadczali niełaski Boga za odrzucenie Jezusa w 33 roku. „Oto wam dom wasz pusty zostanie” (Mat. 23:38).

Benjamin Disraeli

W grudniu 1917 roku brytyjski generał Allenby odbił Jerozolimę z rąk Turków, a Imperium Osmańskie, które kontrolowało to miasto, wkrótce upadło¹.

Mroczny okres antysemityzmu, trwający od 1924 do 1945 roku, stał się punktem zwrotnym dla odrodzenia Izraela w 1948 roku². W chwili proklamacji państwa liczba Żydów, którzy powrócili do Palestyny, wynosiła zaledwie 600 000. Jednak po wojnie o niepodległość nastąpił gwałtowny wzrost emigracji, co doprowadziło do 12-krotnego zwiększenia żydowskiej populacji Izraela, która wkrótce osiągnie siedem milionów.

Grzechy muszą zostać usunięte

Żaden inny naród, który został zniszczony, nie odrodził się nigdy na nowo. Dla studentów Pisma Świętego odrodzenie Izraela stanowi silny i wyraźny znak, że żyjemy w ostatnich dniach obecnego złego świata i стоимy u progu Tysiącletniego Królestwa Chrystusa oraz „naprawienia wszystkich rzeczy” (Dzieje Ap. 3:20-21).

Jednak Izrael wciąż nie jest gotowy na Nowe Przymierze. Najpierw naród musi zostać oczyszczony ze swoich grzechów. „Takie zaś jest przymierze, które zawrę z domem Izraela po upływie owych dni, mówi Pan: Prawa moje włożę w ich umysły i na sercach ich wypiszę je, i będę im Bogiem, a oni będą mi ludem” (Hebr. 8:10).

Święty Paweł zauważył, że Tora nie mogła „przywiesić do doskonałości” (Hebr. 10:1). Tylko Jezus, wolny od grzechu Adamowego, mógł być bezgrzeszny w świetle Prawa. Martin Luther King Jr. uchwycił tę myśl, stwierdzając: „Prawa nie mogą zmienić serca, ale mogą powstrzymać bezdusznych”. Jezus miał czyste serce, ponieważ osobiście znał Boga (Mat. 5:8) i jako Syn Boży, mimo że był człowiekiem, nie odziedziczył grzesznego stanu Adama. Jezus mógł dotrzymać Przymierza. Te 613 praw nie były w stanie usunąć wrodzonych skłonności. Od samego początku Prawo odgrywało rolę „przewodnika”, który miał przyprowadzić naród żydowski do Chrystusa (Gal. 3:24). Nowe Przymierze, gdy zostanie wprowadzone w życie, odmieni serce. „Lecz takie przymierze zawrę z domem izraelskim po tych dniach, mówi Pan: Złożę mój zakon w ich wnętrzu i wypiszę go na ich sercu. Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich – mówi Pan – odpuszczę bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę” (Jer. 31:33-34). W czasie wybawienia podczas ucisku

¹ To zakończyło 1335 proroczych lat (proroczy rok to 360 dni) panowania islamu, które spustoszyło Izrael i deptało Jerozolimę.

² Zobacz Dan. 11:45 w angielskim przekładzie RVIC.

Jakuba Bóg zademonstruje narodowi, że jest Bogiem Abrahama i że jest teraz gotowy wypełnić wszystkie obietnice dane Abrahamowi.

Jako Logos, przedludzki Jezus musiał narodzić się jako człowiek, aby odkupić Adama i jego potomstwo (Filip. 2:6-8; 1 Tym. 2:6). Wymagane było jednak coś więcej. Konieczne było również, by zdjął ciężar Prawa. To wymagało, aby urodził się Żydem (Gal. 4:5). „I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne” (Hebr. 9:15). Apostoł Paweł wyjaśnia, że śmierć Jezusa nie tylko zapewniła okup za Adama, co umożliwiło uwolnienie od grzechu dla całego świata, ale także uwolniła naród izraelski od ciężaru grzechów wynikających z Przymierza Zakonu.

Najpierw biblijni syjoniści

Syjonizm to ruch dążący do samostanowienia narodu żydowskiego oraz do ustanowienia państwowości w ich ojczystej ziemi – Izraelu. Pierwsze pokolenie Żydów, które osiedliło się tam przed 1948 rokiem, praktycznie już odeszło. Przetrwali Holocaust i przyjęli syjonizm jako swoją ideę. Większość Żydów na całym świecie odczuwa więź lub pokrewieństwo z ziemią Izraela, niezależnie od tego, czy jawnie identyfikują się jako syjoniści, oraz bez względu na swoje opinie na temat polityki rządu izraelskiego.

Pod koniec XIX wieku Theodor Herzl, austriacki dziennikarz uznawany za „ojca” współczesnego syjonizmu, zjednoczył różne nurty myśli syjonistycznej, tworząc zorganizowany ruch polityczny. Opowiadał się za międzynarodowym uznaniem niezależnego i suwerennego państwa żydowskiego. Dziś, gdy potężne suwerenne państwo żydowskie stało się rzeczywistością, syjoniści wierzą w prawo demokratycznego Izraela do istnienia jako żydowskiej ojczyzny i je wspierają. Izrael jest jedynym państwem żydowskim na świecie.

Bycie syjonistą różni się od popierania polityki rządu izraelskiego. Przyjęcie przez Żydów idei posiadania własnego państwa oraz ich powrót do ojczyzny stanowią dowód na to, że obietnice Boga dane Abrahamowi i jego potomstwu są prawdziwe (Amos 3:2).

Według Żydowskiej Biblioteki Wirtualnej niemal połowa osób poniżej 20. roku życia, które obecnie mieszkają w Izraelu, identyfikuje się jako świeccy. Niedawny sondaż wykazał, że jedynie dwie trzecie (66,6%) z prawie siedmiu milionów Żydów mieszkających w Izraelu jest „bardzo dumnych” z bycia Izraelczykami. Jedna czwarta (25%) obecnej populacji to osoby nieżydowskie. Mimo

rosnącego przywiązania do narodu izraelskiego, w Izraelu wciąż żyje wielu Żydów, którzy nie są tak silnie związani z syjonizmem, który napędzał wczesne osadnictwo. Być może ta wrażliwa grupa będzie szczególnie narażona na trudności opisane w prorocत्वach Zachariasza 14 oraz Ezechiela 20:33-44.

„I zbiorę wszystkie narody do walki z Jeruzalemem. Miasto będzie zajęte, domy splądrowane, kobiety zhańbione. Połowa miasta pójdzie w niewolę, lecz resztką ludności nie będzie usunięta z miasta” (Zach. 14:2).

Niektórzy mogą uciec z Izraela podczas ataku Goga i jego sprzymierzeńców. „I każę wam przejść pod różgą, i dokładnie was przeliczę. Ale wyłączę spośród was opornych i odstępców; wyprowadzę ich z ziemi, w której byli przychodniami, lecz do ziemi izraelskiej nie wejdą – i poznacie, że Ja jestem Pan” (Ezech. 20:37-38).

Theodor Herzl

Powrót buntowników

Zachariasz 12 przedstawia zmartwychwstanie i wyniesienie do chwały Starożytnych Świętych przed atakiem Goga i Magoga, opisanym w Ezechiela 38. To właśnie ci mężczyźni i kobiety z dawnych czasów przekonają lud, aby się wycofał i obserwował, jak Bóg w potężny sposób przychodzi im na ratunek. Cudowne ocalenie od nieuchronnej zagłady, które Bóg im ofiaruje, stanie się dniem przebudzenia, jakiego jeszcze nie było. Wówczas rozpoznają swój dawny grzech – odrzucenie Mesjasza – i „będą go oplakiwać, jak oplakuje się jedynaka, i będą gorzko biadać nad nim, jak gorzko biadają nad pierworodnym [...]. W owym dniu będzie w Jeruzalemie wielkie narzekanie, jak narzekania o Hadad-Rimmon na równinie Megiddo. Będzie narzekał kraj, każdy ród z osobna, ród Dawida osobno i jego kobiety osobno,

ród domu Natana osobno i jego kobiety osobno; Ród domu Lewiego osobno i jego kobiety osobno, ród Szimei osobno i jego kobiety osobno, wszystkie pozostałe rody i ich kobiety osobno” (Zach. 12:10-13).

W końcu Nowe Przymierze wejdzie w życie. „I będziecie mieszkać w ziemi, którą dałem waszym ojcom; i będziecie moim ludem, a Ja będę waszym Bogiem. I wybawię was od wszystkich waszych nieczystości, sprawię, że wszędzie zboże i rozmnożę je, a nie dopuszczę do was głodu. Pomnożę owoce drzew i plony pól, abyście już nigdy nie musieli znosić hańby klęski głodowej wśród narodów” (Ezech. 36:28-30).

Zachariasz mówi, że w tym czasie na ziemi będzie obchodzone Święto Namiotów, znane również jako Sukkot lub Święto Szałasów. W starożytnym Izraelu obchodzono je, aby uczcić zebranie plonów z całego roku. Po raz pierwszy obchodzono je w uznaniu pomysłnego osiedlenia się na ziemi po jej zasiedleniu (3 Mojż. 23:34-36).

Wszyscy, którzy opuścili Izrael podczas ostatnich dni ucisku (Ezech. 20:38), powrócą, gotowi do uczestnictwa w życiu pod Nowym Przymierzem. „I przyprowadzą wszystkich waszych braci ze wszystkich narodów na koniach i wozach, w lektykach i na mułach, i na wielbłą-

dach na moją świętą górę, do Jeruzalemu, jako dar dla Pana – mówi Pan – tak jak synowie izraelscy przynoszą do świątyni Pana ofiarę z pokarmów w czystym naczyniu” (Izaj.66:20).

Dziś dla niewierzących może to brzmieć jak bajka. Niemniej jednak Słowo Boże jest niezachwiane, a nasza wiara powinna być mocna. Powtórzmy modlitwę o szybkie ustanowienie przez Boga Jego Sprawiedliwego Królestwa, poczynając od Nowego Przymierza zapoczątkowanego w Izraelu. Końcowe słowa wykładu zatytułowanego *Czas Utrapienia dla Jakuba* autorstwa br. Alberta O. Hudsona przedstawiają tę kwestię w następujący sposób:

„Czas może wydawać się przedłużony, ponieważ ludzie go odmierzają, jednak rozwój tych rzeczy, które widzimy teraz, w kierunku tych, które dopiero nastaną, jest postanowiony i nieodwołalny. Pewnego dnia ten świat ujrzy rzeczywistość wszystkiego tego, co w formie proroczych obrazów przedstawili Joel, Izajasz, Ezechiel, Daniel, Zachariasz, Jan Objawiciel, a dostrzegając to, uświadomi sobie, że arena została przygotowana na największe i najbardziej poruszające wydarzenie, z jakim ów obojętny i niewierzący współczesny świat zostanie skonfrontowany”.

— Len Griebs —

Deszcz padający na trawę

Izrael wkracza do Królestwa Bożego

„Nuże, pójdźmy [...] szukać Pana Zastępów! Ja także pójdę! I przyjdzie wiele ludów i potężnych narodów, aby szukać Pana Zastępów w Jeruzalemie [...]: Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg” — Zach. 8:21-23.

Posuwamy się naprzód w kierunku Królestwa Bożego. Musi jednak upłynąć nieco czasu. Okoliczności dotyczące Izraela rozwijają się. Warto wspomnieć o pięknej pieśni w języku hebrajskim, która została zaśpiewana przez tłum Izraelczyków w 2018 roku z okazji 70. rocznicy powstania państwa Izrael. Tytuł tej pieśni to „Alleluja”, a słowo to, często w niej powtarzane, wyraża chwałę dla Boga¹.

¹ Wpisując w Google frazę „Hallelujah YouTube 70th anniversary Israel”, można obejrzeć nagranie wideo. Początkowe słowa „Halleluyah La Olam”, oznaczają „Alleluja światu”. W niektórych wersjach dostępne są angielskie napisy.

Sprawy dla Izraela wyglądają obiecująco. Od czasu kryzysu z 7 października 2023 roku, wrogowie Izraela, tacy jak Hamas, Hezbollah, Iran, a teraz także Syria, zostali osłabieni. Z zainteresowaniem będziemy śledzić rozwój wydarzeń w nadchodzących latach. Panuje jednak powszechna zgoda, że ustanowienie Królestwa nastąpi po ostatecznym konflikcie w Izraelu, opisanym w Księdze Ezechiela 38.

Warto zwrócić uwagę, że narody wymienione w Ezechiela 38 jako wrogowie Izraela nie obejmują jego bliskich arabskich sąsiadów. Trzykrotne ataki ze strony arabskich sąsiadów Izraela – w latach 1948, 1967 i 1973

– należą już do historii. Egipt i Jordania podpisały formalne porozumienia pokojowe z Izraelem, Arabia Saudyjska uczyniła to w sposób nieformalny, a kilka innych państw przystąpiło do Porozumień Abrahamowych z 2020 roku.

Szyicki Iran oraz jego sojusznicy, Hamas, Hezbollah i Jemen, zostali znacząco osłabieni. Inny sojusznik Iranu, reżim Asada w Syrii, został obalony przez sunnickie siły od wewnątrz. Następnie Izrael i USA zniszczyły syryjskie siły powietrzne i morskie.

Ezechiel 38

Koalicja opisana w Księdze Ezechiela 38 obejmuje Goga, Persję, Kusz, Libię, Gomer i Togarmę (Ezech. 38:3-6). Często są oni utożsamiani z Rosją, Iranem, Jemenem, Libią, Niemcami i Turcją, co stanowi również nasz najlepszy osąd. Warto jednak zwrócić uwagę na kilka wnikliwych artykułów, które przedstawiają różne interpretacje tego zagadnienia, na przykład w publikacji *Beauties of the Truth* z listopada 2022 roku, zatytułowanej „The House of Togarmah, Is Modern China, a Cultural Descendant?”. Obserwujemy zatem rozwój wypadków w miarę upływającego czasu.

Powyższa lista sugeruje, że Gomer z Księgi Ezechiela może odnosić się do współczesnych Niemiec. Gdyby tak było, mogłoby to wskazywać na istotną zmianę okoliczności, biorąc pod uwagę wiodącą pozycję Niemiec w Europie Zachodniej. Obecnie Rosja (Gog) i Niemcy (Gomer) znajdują się po przeciwnych stronach konfliktu ukraińskiego. Jeśli te przypuszczenia są słuszne, wydaje się, że z biegiem czasu między Rosją a Europą może rozwinąć się duch współpracy.

Wydaje się to prawdopodobne, ponieważ ostateczny konflikt z Izraelem, opisany w Księdze Ezechiela 38, najwyraźniej będzie wspierany przez wpływy Zachodu. Wnioskujemy to z rozdziału 16 Księgi Objawienia, w którym zawarta jest wzmianka o konflikcie Armagedonu. W Objawieniu 16:13, w kontekście szóstej plagi, czytamy: „I widziałem trzy duchy nieczyste jakby żaby wychodzące z paszczy smoka i z paszczy zwierzęcia, i z ust fałszywego proroka”. Są one powszechnie interpretowane jako reprezentujące wpływy kultury zachodniej. Bestia to papieństwo, natomiast smok odnosi się do kontroli Szatana nad zachodnimi władzami politycznymi. Zgodnie z werselem Obj. 19:20, fałszywy prorok jest powiązany z dwurożną bestią opisaną w Obj. 13:11, która zazwyczaj utożsamiana jest z Kościołem Anglikańskim, również będącym częścią kultury zachodniej².

² To jest również zdanie autora tego artykułu. Niemniej jednak niektórzy rozważni bracia sugerują, że bestia o dwóch rogach może być związana z islamem, który dzieli się na dwa główne odłamy: sunnicki i szyicki.

Werset Obj. 16:14 opisuje skutki tej trójstronnej koalicji. „A są to czyniące cuda duchy demonów, które idą do królów całego świata, aby ich zgromadzić na wojnę w ów wielki dzień Boga Wszechmogącego”. Gdzie odbywa się ta bitwa? Werset 16 stwierdza: „Zgromadził ich na miejscu, które po hebrajsku nazywa się Armagedon”. Wydaje się, że odnosi się to do ostatecznego zgromadzenia opisanego w 38. rozdziale Księgi Ezechiela³. Jeśli tak, to rozdział 38 Księgi Ezechiela najwyraźniej uwzględnia pewne siły europejskie. Byłoby to zgodne z utożsamieniem Gomera z Niemcami.

Tłocznia wina

Inny element sugeruje również zaangażowanie Europy w ostateczny konflikt. Werset Obj. 14:14 przedstawia żniwo, w którym Jezus siedzi na obłoku, z koroną na głowie i trzymając sierp w ręku. Po tym, jak „ziemia została zebrana” (werset 16), następuje deptanie prasy winnej, co symbolizuje ostateczny sąd nad siłami chrześcijaństwa.

W wersecie Obj. 14:20 czytamy: „I deptano tłocznię poza miastem, i popłynęła z tłoczni krew, aż dosięgła wędzideł konskich na przestrzeni tysiąca sześciuset stadiów”. Liczba 1600, będąca wynikiem mnożenia 40 przez 40, symbolizuje ekstremum ostatecznego sądu nad chrześcijaństwem. Gdzie jednak rozpocznie się ten sąd? Werset 20 podaje, że zaczyna się on „poza miastem”. Miasto Babilon, wspomniane w tym samym rozdziale, jest jedynym wymienionym tam miastem. Jak zatem chrześcijaństwo może być deptane poza Babilonem? Odpowiedź brzmi, że moc koalicji – smok, bestia i fałszywy prorok – zostanie zwabiona do zgromadzenia się w Izraelu, gdzie rozpocznie się ostateczny sąd.

Wydaje się, że taki scenariusz znajduje potwierdzenie w prorocестве Joela. Rozdział trzeci opisuje ostateczne zgromadzenie narodów przeciwko Izraelowi: „zgromadzę wszystkie narody i sprowadzę je do Doliny Józafata”, gdzie spadnie na nie sąd. Werset 17 kontynuuje: „Niech poruszą się ludy i przyjdą do Doliny Józafata [...]. Zapuscście sierp, gdyż nadeszło żniwo! [...] pełna jest prasa; pełne są kadzie, gdyż złość ich jest wielka!”. Tłocznia jest deptana w Izraelu.

Werset Obj. 16:19 wyjaśnia następnie, że Babilon, symbolizujący chrześcijaństwo, jest podzielony. Koalicja smoka, bestii i fałszywego proroka, zjednoczona

³ Podczas wykładu wygłoszonego na Konwencji w San Diego w 2024 roku brat David Doran zwrócił uwagę, że odniesienie do „hebrajskiego” w Objawieniu 16:16 sugeruje, iż w tym fragmencie mowa o naturalnym Izraelu. Taki wniosek jest zgodny z poglądem, że Armagedon to konflikt opisany w Księdze Ezechiela 38.

w wersecie 13, uległa rozłamowi w wyniku Armagedonu. „I rozpadło się wielkie miasto na trzy części, i legły w gruzach miasta pogan. I wspomniano przed Bogiem o wielkim Babilonie, że należy mu dać kielich wina zapalczego gniewu Bożego” (werset 19). Koalicja ta napotyka dalsze trudności na własnym podwórku (wersety 20-21). Jednakże to uderzenie, które prowadzi do rozbicia koalicji, najwyraźniej zaczyna się od ich porażki w Izraelu.

Wybawienie Jehoszafata

2 Księga Kronik 20 zawiera relację, która wydaje się równoległa do wcześniej opisanej. Trzy siły – Ammon, Moab i Edom – zebrały się przeciwko Jehoszafatowi, aby go pokonać. „A cały lud Judy stał przed PANEM z małymi dziećmi, żonami i synami” (UBG), modląc się o Bożą opiekę, podobnie jak we fragmencie Joela 2:12-14. W wersecie 2 Kron. 20:14 prorok Jahaziel przemawia do zgromadzonych w imieniu Boga, potwierdzając, że Bóg wybawi Izraela – tak jak Starożytni Świąci pojawiają się we właściwym czasie, aby zapewnić Izrael, że Bóg interweniuje w ich imieniu.

Następnie Jahaziel dodaje coś niezwykłego. „Nie wasza to wojna, ale Boża. Nie waszą rzeczą będzie tam walczyć, [...] stójcie, i oglądajcie ratunek Pana [...]! Nie bójcie się [...]! Wtedy Jehoszafat pochylił głowę twarzą aż do ziemi, [...] Judejczycy i mieszkańcy Jeruzalemu padli przed Panem, oddając pokłon Panu” (2 Kron. 20:15, 17-18).

Rankiem, gdy spoglądali w dół ze wzgórz i obserwowali zbliżającego się wroga, dostrzegli, jak Moab i Ammon toczą walkę z Edomem, a następnie zwracają się przeciwko sobie. Wszyscy trzej przeciwnicy zostali pokonani bez udziału Izraelitów.

Wybawienie Hiskiasza

Podobna historia cudownego wybawienia miała miejsce później, w czasach króla Hiskiasza, co zostało opisane w rozdziałach 37 i 38 Księgi Izajasza. Potęga Asyrii, pod wodzą króla Sennacheryba, domagała się poddania Jerozolimy. Hiskiasz zaniósł list od Sennacheryba do świątyni, rozłożył go przed Bogiem i przyznał, że Izrael nie ma wystarczającej siły, by stać opór. Błagał o Boże wybawienie, które zostało mu udzielone. Wróg wkrótce stracił 185 000 ludzi, gdy Bóg bronił Izraela, po raz kolejny bez walki z ich strony (2 Król. 19:35; Izaj. 37:36). „Sennacheryb, król Asyrii, wycofał się więc i wyruszył. Wrócił i zamieszkał w Niniwie” (UBG), gdzie później utracił swoje królestwo (wersety 37-38). Izrael znów nie musiał walczyć. Bóg ich wybawił.

Micheasza 5:4-6

Prorok Micheasz był współczesny Izajaszowi. Obaj prorocy żyli w czasach, gdy Hiskiasz doświadczył wybawienia. Piąty rozdział Księgi Micheasza mówi o tym samym doświadczeniu. Wersety 1-3 mówią o narodzinach Jezusa, diasporze Izraela oraz chwale Jezusa w czasie Wieku Ewangelii. Werset 4 mówi o wyzwoleniu Izraela przez Jezusa pod koniec wieku.

„On będzie pokojem”. Oznacza to, że Jezus wybawi Izrael z ostatecznego niebezpieczeństwa. „Gdy Asyryjczycy wpadną do naszego kraju [inwazja Sennacheryba] i wkroczą do naszych pałaców, wtedy wystawimy przeciwko nim siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu”. Słowo „pasterz” to idiom oznaczający „króla”. Bóg wzbudzi siedmiu królów i ośmiu książąt, aby ocalić Izrael. Siedmiu królów odnosi się do klasy Kościoła, która rozwinęła się w trakcie siedmiu etapów. Ich interwencja będzie miała miejsce z góry. Ośmiu książąt to Starożytni Świąci. Jest ich „ośmiu”, co oznacza ich wzbudzenie po zakończeniu siedmiu etapów rozwoju Kościoła. Wskażą oni Izraelowi na ich wybawiciela, Jezusa, co zaowocuje narodową pokutą, szczerymi podziękowaniami oraz wdzięcznymi sercami zwracającymi się ku Bogu. Izrael z radością doceni Mesjasza i rozprzestrzeni błogosławieństwo Królestwa na cały świat.

Wybawienie bez walki

Zauważmy, że Izrael nie będzie walczył podczas swojego ostatecznego wyzwolenia. Zostanie zaatakowany, a jedyną nadzieją, jaką będzie miał, będzie modlitwa do Boga. Następnie nastąpi niezwykle wyzwolenie. Jezus, wraz z Kościołem, wybawi ich. Nie tylko serca Izraelitów zostaną pobudzone, ukorzone i wdzięczne, ale cały świat dostrzeże Bożą rękę chroniącą ich, bez potrzeby, by Izrael walczył w swojej obronie. Werset 5 wyjaśnia, że „oni”, Boże moce z góry, „będą mieczem rządzić ziemią asyryjską i [...] krainą Nimroda. **On nas** wybawi od Asyryjczyka” (BP).

A co z Izraelem? „Potem będzie resztką Jakuba wśród wielu ludów jak **rosa**, która pochodzi od Pana, jak obfite **deszcze** na zieleń, która nie czeka na ludzi ani nie pokłada nadziei w synach ludzkich”. Świat to dostrzeże, a Izrael to doceni. Starożytni Świąci skierują Izrael ku Mesjaszowi. Tak jak Jehoszafat, Izrael pokłoni się do ziemi w skruszonej czci i dziękczynieniu.

Wówczas słodki wpływ porannej „rosy”, cichego i orzeźwiającego „deszczu na zieleń”, otworzy się na zmęczony świat. Ludzie będą mogli dostrzec cudowną opiekę Bożą. Stopniowo świat otworzy niedowierzające oczy, aby zobaczyć strumień życia płynący na zewnątrz przez lud Boży. „Nuże, pójdźmy [...] szukać Pana Zastępów! Ja także pójdę!”

— David Rice —

Izrael, Boże Dziedzictwo

„W owym dniu będzie Izrael jako trzeci razem z Egiptem i Asyrią błogosławieństwem na ziemi, którą pobłogosławi pan Zastępów, mówiąc: Niech będzie błogosławiony mój lud Egipt i dzieło moich rąk Asyria, i moje dziedzictwo Izrael!” — Izaj. 19:24-25.

Kiedy myślimy o dziedzictwie, wyobrażamy sobie dziedzica, który otrzymuje posiadłość lub majątek po zmarłym członku rodziny lub przyjacielu. Stwierdzenie, że Pan Bóg „dziedziczy”, rodzi naturalne pytanie: Od kogo On otrzymuje ten spadek?

W języku hebrajskim termin „dziedzictwo” odnosi się do „części” lub „udziału”. W tym kontekście dziedzictwo Jahwe to ta część lub udział, który On otrzymuje poprzez realizację Swego Boskiego Planu.

Na przykład przy dokonaniu Boskiego Planu, Bóg będzie miał Boską rodzinę! Jezus Chrystus i Kościół stworzą rodzinę o Boskiej naturze – bardzo realne dziedzictwo Jahwe. „Ażeby oświecił oczy waszego umysłu, abyście wiedzieli, czym jest nadzieja jego powołania, czym jest bogactwo chwały jego **dziedzictwa w świętych**” – Efezj. 1:18 (UBG).

Innym dziedzictwem Jahwe jest naród izraelski. To dziedzictwo wynika z warunków Przymierza Abrahama. Boże obietnice dla Abrahama zagwarantowały błogosławieństwa jego potomkom. Obietnica brzmiała następująco: „Przysiągłem na siebie samego, mówi Pan: Ponieważ to uczyniłeś i nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedynego syna swego, będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak licznie potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza, a potomkowie twoi zdobędą grody nieprzyjaciół swoich, i w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego” (1 Mojż. 22:16-18).

Abraham zrozumiał, że jego „nasienie” (potomkowie) będzie zaangażowane w błogosławienie wszystkich narodów ziemi. Nie zdawał sobie sprawy, że Jahwe ma znacznie szerszy plan dla tych, którzy będą tworzyć jego „nasienie”. Szerszy Boży zamysł obejmował powołanie Ciała Chrystusowego, czyli Kościoła. To nie unieważnia tego, w co wierzył Abraham. „Co do ewangelii, są oni nieprzyjaciółmi Bożymi dla waszego dobra, lecz co do wybrania, są umiłowanymi ze względu na praojców. Nieodwołalne są bowiem dary i powołanie Boże” (Rzym. 11:28-29).

Wskutek tego „nasienie” Abrahamowe ostatecznie

stanie się narodem izraelskim, ulubionym narodem Jahwe. „Słuchajcie tego słowa, które wypowiedział Pan o was, synowie Izraela, o całym pokoleniu, które wyprowadziłem z ziemi egipskiej: Tylko o was zatroszczyłem się spośród wszystkich pokoleń ziemi, dlatego was będę karał za wszystkie wasze winy” (Amos 3:1-2).

Izrael był wyjątkowy

Pośród wszystkich narodów ziemi tylko Izrael miał zawarte przymierze z Bogiem Jahwe – Przymierze Zakonu. To porozumienie uczyniło ich Jego ludem oraz Jego dziedzictwem. „Lecz was zabrał Pan i wyprowadził z żelaznego pieca, z Egiptu, abyście byli mu jego własnym ludem, jak to jest dzisiaj” (5 Mojż. 4:20).

Jako dziedzictwo Jahwe, Izrael otrzymał liczne błogosławieństwa, co jednocześnie uczyniło go odpowiedzialnym za wierność Panu Bogu. W późniejszych czasach, jako naród, wielokrotnie zawiódł, co ostatecznie doprowadziło do ich odrzucenia od łaski Bożej. Zastąpili ich wierzący z pogan w czasie Wieku Ewangelii. Jednak to odrzucenie miało charakter tymczasowy, a w jego trakcie realizowany był inny aspekt Boskiego Planu. Jego łaska powróci w późniejszym czasie, zgodnie z obietnicą daną Abrahamowi. „Błogosławiony naród, którego Bogiem jest Pan, lud, który wybrał sobie na dziedzictwo” (Psalm 33:12). „Wybrał Dawida, sługę swego, powołał go od trzód owiec. Przywiódł go do owiec karmiących, aby pasł Jakuba, lud jego, i Izraela, dziedzictwo jego. I on pasł ich w prawość serca swego, i prowadził ich rozsądną ręką swoją” (Psalm 78:70-72). Dawid odgrywał szczególną rolę w prowadzeniu dziedzictwa Bożego.

Błogosławieństwo nasienia Abrahamowego stanie się również błogosławieństwem dla wszystkich narodów i ludów na ziemi. To będą błogosławieństwa Bożego Królestwa. Piękne proroctwo zawarte w Księdze Izajasza rzuca na tę kwestię nieco więcej światła: „Wtedy objawi się Pan Egipcjowi i Egipcjanie poznają w owym dniu Pana, i będą przynosić ofiary krwawe i ofiary z pokarmów, i będą składać Panu śluby i spełniać je. A gdy Pan będzie smagał Egipt, smagał i leczył, wtedy

nawrócą się do Pana, a On da im się ubłagać i uleczy ich. W owym dniu prowadzić będzie droga z Egiptu do Asyrii: Asyryjczyk uda się do Egiptu, a Egipcjanin do Asyrii, i Egipcjanie wraz z Asyryjczykami będą służyć Panu. W owym dniu będzie Izrael jako trzeci razem z Egiptem i Asyrią błogosławieństwem na ziemi, którą pobłogosławił pan Zastępów, mówiąc: Niech będzie błogosławiony mój lud Egipt i dzieło moich rąk Asyria, i moje dziedzictwo Izrael” (Izaj. 19:21-15).

W dawnych czasach drogę nazywano traktem („highway” w języku angielskim – dosłownie: „wysoka droga” – przyp. tłum.), ponieważ budowano ją na wyższym poziomie niż otaczający grunt. Usuwano przeszkody, wyrównywano nierówny teren, a nawierzchnię wygładzano, aby podróżowanie odbywało się bez zakłóceń. „I powiedzą: **Torujcie**, torujcie, prostujcie drogę! Usuńcie **zawadę** z drogi mojego ludu” (Izaj. 57:14). Prorocki „trakt” z Izaj. 19 przedstawia pokój, który ostatecznie zapanie na Bliskim Wschodzie. Zarówno Egipt, jak i Asyria były starożytnymi wrogami Izraelitów, jednak ci wrogowie zostaną nawróceni, aby oddawać cześć Jahwe i cieszyć się błogosławieństwami Królestwa Chrystusowego, stając się współczicielami razem z Izraelem.

Błogosławieństwo pogan

Kiedy Izrael zostanie całkowicie przywrócony do Boskiej łaski, będzie miał przywilej prowadzić świat pogański ku rozpoznaniu Boga Jahwe i odnowieniu relacji z Nim: „Mówi: To za mało, że jesteś mi sługą, aby podźwignąć plemiona Jakuba i przywrócić oszczędzonych synów Izraela, więc ustanowiłem cię **światłością pogan**, aby moje zbawienie sięgało aż do krańców ziemi” (Izaj. 49:6).

Poganie dostrzegą wówczas błogosławieństwa Królestwa w Izraelu i będą chcieli mieć udział w błogosławieństwach Nowego Przymierza: „I pójdzie **wiele ludów**, mówiąc: **Pójdźmy** w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli **chodzić jego ścieżkami**, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu” (Izaj. 2:3).

Prorockie, symboliczne nawiązania do „Egiptu” oraz „Asyrii”, wspomniane w Księdze Izajasza 19, mogą odnosić się do dwóch aspektów świata pogańskiego. Egipt przedstawia nominalny świat chrześcijan, podczas gdy Asyria zawiera elementy niechrześcijańskie lub pogańskie. Obie te sfery ujrzą błogosławieństwa Królestwa dla Izraela. Pokój i dobrobyt Izraela wzbudzą pragnienie, aby mieć udział w tym błogosławieństwie: „Tak mówi Pan Zastępów: Stanie się w owych dniach, że dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się **rąbka szaty jednego Judejczyka**, mówiąc: Pójdziemy

z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg” (Zach. 8:23).

Prorok Ezechiel opisuje Izrael w początkowych latach Królestwa Bożego jako rodzica, który wychowuje i naucza narody pogańskie. „Lecz wspomnę o moim przymierzu z tobą w dniach twojej młodości i odnowię z tobą **przymierze wieczne**. I wspomnisz o swoim postępowaniu, i zawstydzisz się [ślepotą jest usunięta], gdy wezmę twoje siostry, zarówno starsze jak i młodsze od ciebie, i dam ci je za córki, lecz nie na mocy [starego] przymierza z tobą. I odnowię **moje przymierze** z tobą, i poznasz, że Ja jestem Pan” (Ezech. 16:60-62).

„Starsze siostry” odnoszą się do narodów, które istniały przed Izraelem w historii, natomiast „młodsze siostry” symbolizują narody, które powstały po ustanowieniu Izraela jako narodu. Zauważmy tę myśl o pochodzeniu! Izrael zaangażuje się w nauczanie i wychowanie, ponieważ będzie stanowił epicentrum światowej edukacji w zakresie sprawiedliwości. Dzięki pomocy i przewodnictwu Starożytnych Świętych, święci z Izraela zyskają zrozumienie nienawiści i bigoterii. Będą pamiętać o presji społecznej, której kiedyś doświadczyli – pragnieniu akceptacji i oszustwie pożądania. W związku z tym Starożytni Święci będą gotowi nauczać z cierpliwością, pielegnować z miłością i wspierać w dziele przywracania każdego serca.

Co więcej, przez Chrystusa, Kościół i Starożytnych Świętych, Pan Bóg zaprosi świat do miłości wobec Izraela oraz do radości z nim, mając na uwadze, że te błogosławieństwa wkrótce dotkną także ich. „Radujcie się [cały świat pogański] z Jeruzalemem i ciescie się z nim wszyscy, którzy je miłujecie! Wykrzykujcie radośnie z nim wszyscy, którzy jesteście po nim w żałobie, abyście ssali do syta pierś jego pociechy, abyście napili się i pocrzepili potęgą jego chwały. Tak bowiem mówi Pan: Oto Ja skieruję do niego dobrobyt jak rzekę i bogactwo narodów jak wezbrany strumień. Wtedy ich niemowlęta będą noszone na ramionach i pieszczone na kolanach” (Izaj. 66:10-12).

Księga Izajasza 19

Dziewiętnasty rozdział Proroctwa Izajasza również ujawnia kolejny prorocki szczegół, co do którego jest obiecanie, że zostanie pokazany całemu światu w tamtym czasie. Stanowi to prorocze wprowadzenie do naszego wersetu przewodniego. „W owym dniu stanie w ziemi egipskiej ołtarz Pana i słup pamiątkowy Pana na jego granicach. I będzie znakiem i świadkiem Pana Zastępów w ziemi egipskiej” (Izaj. 19:19-20).

Ten „świadek” Jahwe jest również określany jako „ołtarz”. Jego lokalizacja znajduje się w Egipcie, a dokładnie „w ziemi” i „na jego granicach”. Wielka Piramida

w Gizie to jedna z najwspanialszych konstrukcji, jakie kiedykolwiek zbudowano. Ta budowla jest „ołtarzem” wspomnianym w Izaj. 19. Kto ją zbudował i kiedy miało to miejsce, pozostaje wciąż tajemnicą inżynierską. Zwraca jednak naszą uwagę, ponieważ jest zgodna z opisem podanym przez proroka Izajasza.

Ilustracja poniżej pokazuje, że Wielka Piramida znajduje się zarówno na granicy, jak i w środku ziemi egipskiej.

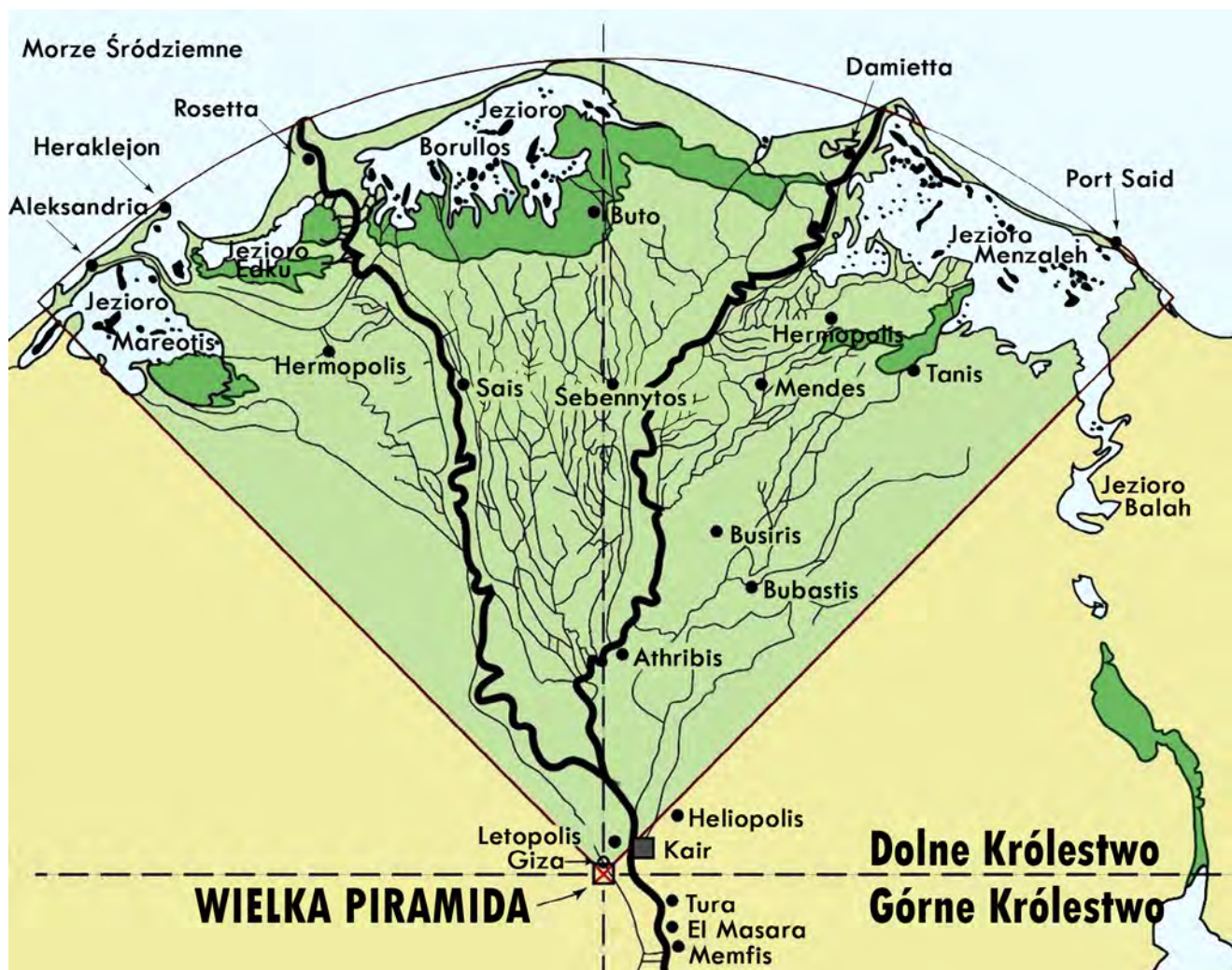
W kontekście biblijnej obietnicy, że obiekt ten będzie znakiem i świadkiem, system wewnętrznych korytarzy stanowi symboliczny znak, świadectwo planu Jahwe. Projekt wewnętrznych przejść Wielkiej Piramidy symbolicznie odzwierciedla upadek człowieka w grzech, przyjście Mesjasza, które ma na celu przywrócenie ludzi, a także niebiańskie powołanie Wieku Ewangelii, nagrodę boskiej natury oraz dążenie do przywrócenia ludzkości do stanu doskonałości.

W czasie Wieku Tysiąclecia Wielka Piramida będzie materialnym przypomnieniem, że Pan Bóg, w swojej mądrości, ukrył tajemnice swojego Królestwa w widocznym miejscu (Izaj. 19:19-20). Bez wątpienia grupy ludzi będą podróżować do Wielkiej Piramidy, aby chwalić

Pana Boga, tak jak czyniliby to przy ołtarzu. Proroctwo Izajasza wspomina o „ołtarzu”, na którym ofiary nie będą składane ze zwierząt, lecz będą pochodzić ze skruszonych serc i pokornych dusz. Te duchowe ofiary oraz oddanie serca będą sposobem, w jaki jednostki udowodnią, że Pan Bóg może je przyjąć (Izaj. 57:15, 66:2).

Korzyść dla zmartwychwstałych miliardów, pielgrzymujących do Wielkiej Piramidy, aby oddać cześć Panu Bogu, będzie ogromna. Wyobraźcie sobie, jak przemierzają jej korytarze, przeżywając na nowo Boski Plan Wieków poprzez fizyczne poruszanie się w jej wnętrzu. Uświadomienie sobie, że Pan Bóg postawił Wielką Piramidę w tym miejscu ponad 4000 lat temu w tym konkretnym celu, wzmocni ich duchowe poczucie uwielbienia i szacunku dla Niego (Izaj. 2:2-4).

Wspomnienia zawarte i potwierdzone w tym obiekcie nabierają głębszego znaczenia. To piękna nadzieja dla ludzkości, która może wzmocnić ich wiarę i skłonić do poświęcenia się Panu poprzez pielgrzymowanie do Izraela oraz do Wielkiej Piramidy. Jest to możliwe, ponieważ Pan Bóg wybrał potomków Abrahama, aby byli błogosławieństwem, a także ukrył Swoj Plan w korytarzach i komnatach Wielkiej Piramidy.

Izrael cielesny i duchowy

Izrael jest rzeczywiście Boskim dziedzictwem, obejmując zarówno Izrael według ciała – potomków Abrahama – jak i Izrael duchowy, czyli Kościół w chwale,

będący Jego Boską Rodziną: „I oświecił oczy serca waszego, abyście wiedzieli, jaka jest nadzieja, do której was powołał, i jakie bogactwo chwały jest udziałem świętych w dziedzictwie jego” (Efezj. 1:18).

— David Stein —

Przygotowanie do Królestwa

Uświęcenie Izraela

„Przeto się nie boimy, choćby ziemia zadrżała i góry zachwiały się w głębi mórz. Choćby szumiały, choćby pienily się wody, choćby drżały góry z powodu gniewu jego. Sela” — Psalm 46:3-4.

O becznie naród Izraela jest ściśle związany z globalnym handlem. Jego PKB na mieszkańca jest porównywalne z innymi wysoko rozwiniętymi krajami, co plasuje go w pierwszej dwudziestce na świecie. Izrael zyskał renomę dzięki innowacyjności i nowoczesnym technologiom, co przyczyniło się do rozkwitu gospodarki startupowej („start up” według WSJP to: „nowo otwarta firma, będąca na etapie poszukiwania kapitału i drogi rozwojowej” – przyp. tłum.) oraz przyciągnęło znaczące inwestycje zagraniczne. Kraj ten zajmuje wysoką pozycję pod względem liczby naukowców, inżynierów, inwestycji venture capital (forma inwestowania pieniędzy w nowe, ryzykowne firmy z dużym potencjałem zysku, w zamian za udziały w tych firmach – przyp. tłum.) oraz organizacji badawczych. W wielu aspektach małeńki naród Izraela wzniósł się ponad większość innych narodów w zaledwie 77 lat od swojego założenia. Niemniej jednak ten świecki sukces stanowi jedynie część Bożego planu dla narodu izraelskiego.

Wyjątkowość Izraela

Boże pragnienie uświęcenia Izraela wyróżnia ten naród spośród innych. Proces ten trwa od 1878 roku. Nasz powracający Pan Jezus Chrystus przywrócił naród izraelski i uczyni go ziemską stolicą Królestwa Bożego. Jego celem jest wykorzystanie Izraela do błogosławienia wszystkich narodów ziemi (1 Mojż. 22:18; Dan. 12:1-3).

Czasy Pogan

Termin „Czasy Pogan” odnosi się do okresu karania narodu izraelskiego, który trwał od 607 roku p.n.e. do 1914 roku, czyli do początku I wojny światowej, która doprowadziła do wydania Deklaracji Balfoura. Następnie

Izrael odzyskał narodową niepodległość w 1948 roku.

W 26. rozdziale Księgi Kapłańskiej Bóg zapowiedział, że Izrael zostanie ukarany za swoje grzechy. Bóg powtórzył to ostrzeżenie cztery razy (wersety 18, 21, 24, 28). Te cztery powtórzenia odnoszą się do czterech imperiów, które w przyszłości miały objąć władzę nad ziemią Izraela.

Bóg oznajmił również, że kara będzie „siedmioletnia”. Jeden proroczy „czas” to 360 lat (jeden czas odpowiada jednemu rokowi składającemu się z 360 dni). W związku z tym siedem czasów (7×360) to 2520 lat. Koniec Czasów Pogan miał miejsce w 1914 roku, kiedy nasz Pan rozpoczął proces usuwania pogańskiego panowania nad Izraelem.

Omawiając powrót naszego Pana, prorok Daniel opisał dzieło Jezusa, które polega na wstawianiu się za swoim ludem, czyli Izraelem. W tym samym kontekście przepowiedział „czas takiego ucisku, jakiego nigdy nie było, odkąd istnieją narody, aż do owego czasu” (Dan. 12:1). Dlatego dzieło przywrócenia Izraela oraz dzieło usunięcia narodów pogańskich są ze sobą ściśle powiązane.

Jesteśmy już od 111 lat w czasie ucisku, a ostateczna bitwa Armagedonu zbliża się wielkimi krokami. Ślepotą Izraela zostanie zdjeta, gdy Kościół Wieku Ewangelii osiągnie pełnię, a cały Izrael doświadczy zbawienia (Rzym. 11:25-26).

Wiara jest darem

Mimo że ostateczny przewrót jest bliski, jego cel oraz to, co po nim nastąpi, pozostaje nieznane dla nikogo poza tymi, którzy zostali uświęceni przez Boga – tymi, którzy ufają w wypełnienie tajemnicy Jego planu i cieszą się przedsmakiem Jego pokoju.

- Przez wiarę dostrzegamy przywrócenie Bożej łaski dla Izraela od 1878 roku oraz otwarte drzwi dla Żydów na całym świecie, umożliwiające im powrót do swojej ziemi jako wypełnienie proroctwa.
- Dzięki wierze dostrzegamy dzieło Theodora Herzla (świecki syjonizm), Eliezera Ben Jehudy (język hebrajski), Charlesa T. Russella (religijny syjonizm) oraz wczesnych pionierów syjonistycznych, którzy tworzyli infrastrukturę współczesnego narodu izraelskiego (Oz. 2:14-15).
- Dzięki wierze dostrzegamy, jak Boży duch i opieka działają wśród narodu żydowskiego, obdarzając go duchem pracowitości oraz umożliwiając zwycięstwa nad wrogami. W rezultacie Żydzi znaleźli się w czołówce światowych innowacji technologicznych, budowy narodu oraz potęgi militarnej (Zach. 12:6).
- Przez wiarę widzimy, że Bóg strzeże Izraela jak „żrenicy swego oka” i niszczy tych, którzy chcieliby im wyrządzić krzywdę (Zach. 2:8-9).
- Przez wiarę dostrzegamy niezłomnego ducha Izraela, który wciąż buduje swój ojczysty dom, w którym może żyć w pokoju i decydować o sobie (Jer. 31:27-28).

Jednak wiara jest darem, który powinni cenić i pielęgnować ci, którzy poddają się uświęcającej mocy Boga. Współczesny naród izraelski wciąż nie dostrzega pełni błogosławieństw, jakie niesie wiara, ponieważ nie polega na mocy Bożej. Zmiana ta nastąpi po skompletowaniu Kościoła Wieku Ewangelii (Rzym. 11:25-27).

Eliezer Ben Jehuda

Izrael wciąż bez „tchnienia”

Proroctwo Ezechiela dotyczące doliny suchych kości ukazuje stopniowy proces powrotu Izraela do życia. Kości są łączone, następnie dodawane są ścięgna, a potem ciało i skóra. W końcu tchnienie otrzymuje rozkaz: „tchnij na tych zabitych, a ożyją”. Następnie Bóg powiedział: „Poznacie, że Ja jestem Pan, gdy otworzę wasze groby [...] i tchnę w was moje ożywczce tchnienie i ożycie” (Ezech. 37:9, 13-14).

Cudowna perspektywa życia jest dalej opisana przez proroka Zachariasza. „Lecz na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalemu wyleję ducha łaski i błagania. Wtedy spojrzą na mnie, na tego, którego przebodli, i będą go opłakiwać, jak opłakuje się jedynaka, i będą gorzko biadać nad nim, jak gorzko biadają nad pierworodnym” (Zach. 12:10). Ten ostatni etap ożywienia będzie oznaczał uznanie przez Izrael Jezusa jako Mesjasza oraz narodową żałobę za przeszłe grzechy. Te ważne wydarzenia będą świadectwem jeszcze większego postępu w uświęcaniu Izraela. Bogate obietnice Boże zapowiadają chwalebny przyszłość dla narodu, który wiele wycierpiał.

Zapewnienie Jahwe

Boża łaska i miłosierdzie dla współczesnego narodu Izraela są wynikiem wiary ich ojców, Starożytnych Świętych. Potwierdza to apostoł Paweł. „Co do ewangelii, są oni nieprzyjaciółmi Bożymi dla waszego dobra, lecz co do wybrania, są umiłowanymi ze względu na praojców. Nieodwołalne są bowiem dary i powołanie Boże. Bo jak i wy byliście niegdyś nieposłuszni Bogu, a teraz dostąpiliście miłosierdzia z powodu ich nieposłuszeństwa, tak i oni teraz, gdy wy dostępujecie miłosierdzia, stali się nieposłuszni, ażeby i oni teraz miłosierdzia dostąpili” (Rzym. 11:28-31).

Armagedon i usunięcie ślepoty Izraela

Bóg zgromadzi narody w Dolinie Jehoszafata podczas ostatecznej walki Armagedonu, aby przeprowadzić sąd ostateczny. Zostaną one pokonane i pociągnięte do odpowiedzialności za przeszłe grzechy przeciwko ludowi Bożemu (Joel 3:7). Ostateczne Boże wyzwolenie zostało opisane przez proroka Zachariasza. „Potem wyruszy Pan i będzie walczył z tymi narodami, jak zwykł walczyć w dniu bitwy” (Zach. 14:3).

Wielkie błogosławieństwa i radość nastąpią po zniszczeniu. „Potem jednak przemienię ludom ich wargi na czyste, aby wszystkie mogły wzywać imienia Pana i służyć mu jednomyślnie [...]. Wesel się, córko Syjonu, wykrzykuj głośno, Izraelu! Raduj się i wykrzykuj radośnie z całego serca, córko jerozalemska! Pan oddalił twoich

przeciwników, odpędził twoich nieprzyjaciół. Pan, król Izraela, jest pośród ciebie, już nie doznasz nieszczęścia” (Sof. 3:9, 14-15). Naród Izraela podda się uświęcającej mocy Bożej, dzięki czemu stanie się pełen wiary (Jer. 31:31-34).

Znienawidzony i prześladowany lud Izraela przyjmie ludzkość w swoje progi. Wierni Żydzi będą szanowani i poważani. „I przyjdzie wiele ludów i potężnych narodów, aby szukać Pana Zastępów w Jeruzalemie i przebłagać oblicze Pana. Tak mówi Pan Zastępów: Stanie się w owych dniach, że dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się rąbka szaty jednego Judejczyka, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg” (Zach. 8:22-23).

A zatem dostrzegamy przez wiarę, że wielki czas ucisku, który obala narody pogańskie, zbiega się z odrodzeniem Izraela pod opieką i uświęcającą mocą Jahwe.

Z tych prorocत्व uczymy się, że:

- Pan Bóg zgromadzi różne narody pogańskie do walki w Dolinie Jehoszafata.
- Izrael początkowo będzie polegał na swojej sile, jednak dostrzeże, że przegrywa.
- W obliczu zagrożenia Izrael uświadomi sobie, że jego istnienie wisi na włosku, i zwróci się do Pana o pomoc.
- Pan Bóg uratuje Izrael i stanie do walki jak w dawnych czasach.
- Ślepotą Izraela zostanie usunięta, a świat stanie

się świadkiem jego zbawienia.

- W ramach tego procesu ludzie na ziemi będą zwracać się do Izraela w poszukiwaniu własnego zbawienia (Zach. 8:23).

Wskreszenie ojców Izraela

Jahwe wzbudzi wiernych ojców Izraela (Starożytnych Świętych), aby prowadzili naród izraelski ku wierze. Odwróć go od polegania na świeckim sukcesie wśród innych narodów i będą kontynuować dzieło uświęcenia Izraela w dążeniu do sprawiedliwości (Izaj. 1:26; Mich. 5:5).

W przyszłości mężczyźni i kobiety z dawnych czasów z pewnością będą świadczyć o swoim uświęceniu, ukazując Izraelowi, jak również i oni byli prowadzeni przez rękę Bożą. Przypomną ludowi izraelskiemu o Bożych obietnicach i poprowadzą ich ku wierze, że ich zbawienie pochodzi jedynie z ręki Niebieskiego Ojca. Starożytni Święci staną się wzorem poddania się Bożej uświęcającej mocy poprzez swoje posłuszeństwo, ofiarę i wysiłek. Odciągną Izrael od dążenia do świeckich sukcesów, kierując ich w zamian ku roli rzeczników Jahwe w świecie.

„I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu” (Izaj. 2:3; Mich. 4:1-2).

— Todd Alexander —

AKTY WŁASNOŚCI IZRAELA

2 Mojż. 23:31 „Ustanowię też granicę twoją od Morza Czerwonego do Morza Filistyńczyków i od pustyni aż do Rzeki”.

1 Mojż. 15:18-21; 4 Mojż. 34; 5 Mojż. 1:7-8; Joz. 13; Joel 3:7
„Zgromadzę wszystkie narody [...] i tam się z nimi rozprawię z powodu MOJEGO ludu i MOJEGO dziedzictwa, Izraela, ponieważ rozproszyli je między ludy pogańskie i podzielili MÓJ KRAJ”.

Mich. 7:11
„Nadejdzie dzień, w którym twoje mury będą odbudowane, ów dzień, gdy twoja granica się rozszerzy”.

MORZE ŚRÓDZIEMNE

IZRAEL

Ostrzeżenie dla narodów:

Zach. 12:3,9; Jer. 30:7-24

Joz. 15:47

1 Kron. 7:28-29

Sof. 2:4-7

Szefela

Aszdod

Aszkelon

Gaza

Rafa

Jerozolima

Hebron

Beer-Szeba

Morze Ścienne

MOAB

EDOM

Wadi al-Arisz

Rzeka Egipska

1 Mojż. 15:18

Esjon-Geber (Elat)

1 Król. 9:26; 2 Kron. 26:2

LIBAN

BASZAN

GILEAD

Amoryci

Dibon

Aroer

Medeba

Anatot

Jerycho

Sukkot

Amman

Machanaim

Sychem

Sydon

Sarepta

Tyr

Berotach

Ezech. 47:16

LIBAN

Góra Hermon

Wzgórza Golan

Asztarot

Edrei

Nobach

Salcha

Joz. 13:11

Damaszek – 2 Sam. 8:5-6

Zedad – Ezech. 47:15

Góra Zifron

Tadmor (Palmyra)

2 Kron. 8:4

Ryblą

4 Mojż. 34:11

Chamat – 4 Mojż. 34:8-9

Tifsach

1 Król. 4:24

Eufrat

JORDANIA

Odniesienia do odnowienia:

Psalm 83:2-12; 102:13-16

Izaj. 2:1-4; 11:1-16;

24:19-23; 60:1-22

Jer. 16:14-16; 23:7-8;

24:4-7; 31:31-34

Ezech. 11:17-19;

20:32-44; 36:24-38;

37:9-14

Amos 9:11-15

Mich. 7:11-14

Sof. 2:4-10

Zach. 8:3-23; 10:6-12;

12:2-10

Odniesienia do granic:

1 Mojż. 15:18-21; 25:9-10

2 Mojż. 23:31

4 Mojż. 34:2-12

5 Mojż. 1:1-8; 11:24

Joz. 1:3-5; 12:1-5; 13:2-32

1 Król 4:24-25

Ezech. 47:13-20

Abd. 17-21

Obecne granice

Obiecane granice

„Ta mapa ilustruje interpretację fragmentów Pisma Świętego, które definiują granice Ziemi Obiecanej dla Izraela. Warto zauważyć, że nie wszyscy zgadzają się co do tak szerokiego zakresu obiecanych terytoriów. Dwa różne poglądy zostały zaprezentowane w tym wydaniu.

Dolina nadziei

W głębokiej dolinie, gdzie leżą cienie, roztacza się widok przed oczyma.
Wyschłe kości są rozrzucone – niezliczone i ogromne.
To obraz zgasłej nadziei narodu, przeszłości, która zdaje się zanikać.
Ale Boża obietnica trwa na wieki.

Ręka Pana, niczym światło przewodnie, prowadzi Ezechiela
przez tę ponurą wizję. „Czy te kości mogą ożyć?” – rozbrzmiewa pytanie.
To próba wiary, na którą odpowiedź przynosi nadzieję:
„Panie, Ty wiesz, jaka jest siła życia”.

Prorok przemawia, natchniony Bożą mocą: „Słuchajcie słowa Pana.
Tchnę w was ducha i ożyjecie. Odzyskam waszą siłę, nadzieję i zaufanie.
Naród powstanie – odrodzony z dawnych czasów”.

Ściągną się łączą, ciało porasta kości, tworzy się potężna armia
– odważna i silna. Tchnienie Boga – jak gwałtowny wiatr – przynosi życie
tam, gdzie panowała śmierć. Izrael powstaje – wybrany, gotowy i czujny.

Ten cud to wyraźny znak Bożego Przymierza, tak drogiego i świętego.
Obietnica dana Abrahamowi dawno temu: potomstwo, które będzie
błogosławieństwem, historia, która ma się rozwinąć przez pokolenia.

Ale jeszcze większa obietnica przed nami: nadzieja na przyszłość, którą
możemy zobaczyć. Gdy cała ziemia pozna Jego łaskę, a każdy naród,
każde plemię i język doświadczy uzdrowienia w Jego świętości.

Wtedy pokój Edenu zakwitnie na nowo, a Boże Królestwo
rozbłyśnie w pełni. Rzeka Życia, czysta jak kryształ, popłynie,
Drzewo Uzdrawienia jaśnieć będzie blaskiem,
a Boża chwała objawi się jako cudowna rzeczywistość.

Autor nieznany